

Медаль
Нельсона
Манделі
оручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітнянський тижневик

Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

Плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 20 (119)

18 – 24 травня 2005 року

Ціна договірної

**УВАГА!
АКЦІЯ!**

Передплати газету
«Персонал Плюс» і виграй:
телевізор, DVD програвач,
аудіомагнітофон (див. стор. 15)

АНОНС
номера

ТЕМА

Чи настане Судний
день для нашого суду?

4-5

Трибуна

**Євросоюз –
можлива модель
майбутньої
диктатури**

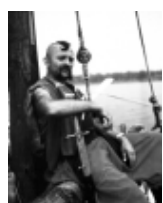
СУСПІЛЬСТВО

Сторінки
нової
книги

8

ДІАЛОГИ

**Євген
Петренко:
«Козацтво –
душа
українського народу»**

☒ **Візити**

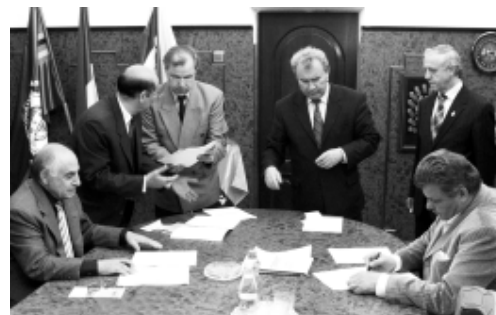
ОСВІТНІ ЗВ'ЯЗКИ МІЦНІШАЮТЬ

Підписано угоду між МАУП та Університетом Гаваїв

Днями у Міжрегіональній Академії управління персоналом перебувала делегація Американського Університету Гаваїв на чолі з президентом АУГ професором Хасаном Сафаві (США). У ході візиту відбулася зустріч представників АУГ з президентом МАУП Георгієм Щокіним, на якій підписано документи про створення представництва АУГ. Гавайський Університет, який створено 1994 року, має філії у всьому світі. Попередній обмін думками щодо перспектив взаємовигідної співпраці між керівництвом

Міжрегіональної Академії управління персоналом та Американського Університету Гаваїв відбувся ще в січні. Розглянувши пропозиції гостей, керівництво МАУП зацікавилось можливістю створення навчального центру АУГ на базі МАУП. Цього разу, крім підписання угод, уже проведено співбесіди з кандидатами на роботу в представництві Американського Університету Гаваїв — Україна.

Після офіційної частини візиту відбулася екскурсія територією Академії.

☒ **Тема тижня**

ЗАПИТАННЯ, ЩО НЕ ДІЙШЛИ ДО ПРЕЗИДЕНТА

ступного дня — небачена річ навіть для нової влади — Президент дав у прямому ефірі прес-конференцію. І то вже не шустерівським попіхачам, а фактично представникам усіх українських ЗМІ.

Саме на цій, справжній, а не роблений зустрічі з журналістами глава держави сказав багато з того, що йому напередодні не дали сказати хвацькі шустери: і про ставлення до опозиції, і про конфлікт навколо Романа Зварича, і про своє бачення подальшої долі малого та середнього бізнесу, і про особливості Кримської автономії... Однак склалося враження, що у своєму благородному прагненні до загальнонаціонального примирення та всепрощення Віктор Андрійович мимоволі скористався порою призабутого політика XIX століття, прусського канцлера Бісмарка, а саме: говорити правду, саму тільки правду, але не всю правду.

Про що ж НЕ йшлося в обох прямих телефірах? Які запитання з тих сорока тисяч, що надійшли Президентові Ющенку по телефону і електронною поштою, проігнорувано? Спробуємо скористатися досвідом президентської прес-служби і згрупувати їх у кілька своєрідних блоків.

**Блок перший,
московський**

Президент Ющенко має би знати, яке приниження чекає на нього 9 Травня в Москві. Тим більше, що йому дали аж надто виразний сигнал: квота запрошених на урочистості українських ветеранів становила аж... десять осіб. По одному за кожний мільйон українців, чие життя було покладено на оltар Великої Перемоги. Далі: такі суттєві протокольні подробиці міжнародних акцій, як путінське шоу в Москві — хто, де і поряд з ким сидітиме, запрошеним повідомляють заздалегідь. Місце українського лідера було при низливо відсунуто подалі від центру подій. Не менш промовисто була кремлівська вказівка українським ветеранам — не одягати державні нагороди незалежної України. Перелік фактів глуму над Україною та її народом можна продовжити.

Є одна різка, але справедлива українська приказка: «Москаля не поб'єш — він з тобою мирно не житиме». Назвемо речі своїми іменами. На догоду незрозуміло кому Україна вже вкотре прогнучася перед Росією. Що вона отримала від такої політичної камасутри? Перекриття паливної трубки, відповідно, го- стру енергетичну кризу. Пригадується, встанне ми спо-

стерігали такі черги біля бензоколонк де-сь між остаточним крахом СРСР і проголошенням Незалежності України.

**Блок другий, знову
зовнішньополітичний**

Коли більшість українців у вирішальному турі президентських виборів підтримала саме європейську спрямованість майбутньої зовнішньої політики Віктора Ющенка, ця спрямованість виглядала чіткою, логічною і без усяких «але».

Що ж змінилося за перші сто днів нової влади? Волеви-явлення більшості українців на виборах, виявляється, то ще далеко не все. Нам обіцяють референдум на предмет вступу не тільки до НАТО, а й до ЄС. От тільки чи витримаємо ми, маленькі українці, ще один такий масований удар по нашій психіці, яка лише почала сяк-так одужувати після революції?

Це чудово, що за перші три місяці Президент і його міністр закордонних справ мали більше контактів з лідерами зарубіжних держав, аніж Кучма зі Зленком за свої останні чотири роки правління. Однак коли нам пропонують як відкриття стару, мов вавилонська блудниця, «двовекторну» модель зовнішньої політики України, це навіть не смішно.

**(Зачінення
на 6-й стор.)**

Актуально

Юлія Тимошенко:

«СУД І ПРОКУРАТУРА ВИЗНАЧАТЬ, ЯКІ ПІДПРИЄМСТВА ПРИВАТИЗОВАНО В НЕЧЕСНИЙ СПОСІБ»

Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко спростовує заяву свого першого заступника Анатолія Кінаха, що уряд підготував список з 29 підприємств, які буде виставлено на долатку. «Що ж до існування списку з 29 підприємств, то це неправда», — сказала Тимошенко, тим самим спростувавши заяву Кінаха, зроблену минулого тижня. Це функція суду і прокуратури визначати, які підприємства було приватизовано нечесно», — додала Прем'єр.

Вона обіцяє, що буде ухвалено закон про дооцінку приватизованого майна:

«Там немає списку, там є критерії. І нікому ми не дамо в ручному режимі перебирати, дооцінювати підприємства опозиції чи ті, хто зараз прийшов до влади, — зауважила Тимошенко. — Як прем'єр я проти будь-яких списків, бо це відає тенденційністю: чому підприємство А потрапило до списку, а Б не потрапило?».

Що ж до приватизації Криворіжсталі, то Тимошенко зауважила: «Є чітка позиція уряду: на базі вивчених документів вважається приватизація Криворіжсталі незаконною, справа зараз у суді, і ми чекаємо на його рішення». Після

цього, за її словами, відбувається повторна приватизація Криворіжсталі. Юлія Тимошенко також зазначила, що за перші сто днів уряд повернув у державну власність 175 гектарів незаконно переданих заповідних земель. Після

Позиція

Борис Тарасюк:

«СПІВПРАЦІ У ВІЙСЬКОВІЙ ГАЛУЗІ У РАМКАХ СНД НАМ НЕ ПОТРІБНО»

На думку міністра закордонних справ України Бориса Тарасюка, співпраця у рамках СНД має бути лише в економічному, соціальному та гуманітарному напрямках. Що ж до

військової галузі, то нині про це не йдеться, оскільки цей етап Україна вже давно пройшла.

«СНД довело свою неефективність, це означає, що всі голови держав

СНД», — сказав голова зовнішнього відомства нашої держави. Тож майбутнє СНД полягає у формуванні нової структури відносин і реалізації регіональних відносин.

Вітання

ЗІ СВЯТОМ СВІТЛОГО ВОСКРЕСІННЯ!

Шановний Георгію Васильовичу! Від імені Народного Руху України та себе особисто щиро вітаю Вас зі світлим святом — Христового Воскресіння!

Нехай його віра, надія та любов опікується Вами та Вашими вчинками, а впевненість у гідному майбутньому Батьківщини додає сил, бажання і натхнення у роботі і боротьбі заради її процвітання.

Христос Воскрес!

З повагою
голова Народного Руху України
Борис ТАРАСЮК

Правосуддя

ФАЛЬСИФИКАТОРІВ ЗАСУДЖЕНО

До десяти років ув'язнення засудили колишніх працівників УМВС України у Донецькій області Дроздова і Тамбовцева за фальсифікацію документів у справі про вбивство журналіста Ігоря Александрова.

Артемівський районний суд визнав, що вони підшукали особу, схожу на описану тодішнім підозрюваним (а згодом виправданим судом) Юрієм Бередюком. Через підку-

пи та погрози вони примусили чоловіка дати слідчому свідомо неправдиві показання, з яких випливало, що саме Бередюк вбив журналіста Александрова.

«У судових дебатах державний обвинувач — прокурор Артемівська Микола Хаустов запропонував суду визнати Тамбовцева та Дроздова винними у скоєнні злочинів, передбачених ч. 3 ст. 166 КК Ук-

раїни (перевищення влади або службових повноважень) і призначити кожному покарання через позбавлення волі строком на десять років без права обіймати посади у правоохоронних органах строком на три роки, а також позбавити кожного спеціального зв'язання», — йдеться у повідомленні прес-служби Генпрокуратури України, повідомляє ІМІ.

Голос народу

ВИБОРЦІ ЗРЕКЛИСЯ ТАРАСА ЧОРНОВОЛА

Народний депутат України Ярослав Кендзьор привезе до Верховної Ради 80 000 підписів виборців Сіхивського виборчого округу та зачитає за парламентського трибуни заяву, у якій вони відмов-

ляються від послуг народного депутата Тараса Чорновола.

«Я спробую виконати доручення виборців Сіхива щодо їхнього прохання привезти до Верховної Ради і покласти на парламентську трибуну 80 тисяч

зібраних ними підписів і зачитаю заяву, що вони зрікаються Тараса Чорновола, інкримінуючи йому зрадні інтереси громади та ідеалів його батька», — заявив народний депутат.

За матеріалами
Гал-Info

Арешти

ЕКС-ГУБЕРНАТОР ЗА ГРАТАМИ

Внесено рішення районного суду Ужгорода з визначення запобіжного заходу для екс-губернатора Закарпаття, секретаря обкому СДПУ(О) Івана Різак — арешт. Рішення може бути оскаржено у триденний термін. Вирішальним в ухваленні рішення стало свідчення журналіста Михайла Темонова, редактора газети «Правозахист», про те, що Іван Різак, перебуваючи на посаді губернатора, давав йому квасикі писати компрометуючі матеріали про ректора Ужгородського національного університету Володимира Сливу, у доведенні якого до самогубства і звинувачують Івана Різак.

Соратники екс-губернатора Закарпаття розбили в Ужгороді три наметових містечка на його підтримку.

Іван Різак щонайменше

Іван Різак

два наступні місяці перебуватиме під вартою. Так постановив суд. У зв'язку із цим депутатів-опозиціонерів погрожують зрівнати роботу Верховної Ради. Есдеки апелюють до стану здоров'я затриманого. Вони кажуть, що той переніс інфаркт і хворий на цукровий діабет.

ПІСКУН
СКАРЖИТЬСЯ,
ЩО НА НЬОГО
ТИСНУТЬ

Генеральний прокурор Святослав Піскун заявляє, що на Генпрокуратуру тиснуть, зокрема й у справі колишнього голови Закарпатської обласної державної адміністрації Івана Різак. І запевнив, що Генпрокуратура «витримає цей тиск».

Відповідаючи на запитання про можливість зміни запобіжного заходу стосовно заарештованого голови Донецької обласної ради Бориса Колесникова, Піскун сказав, що це справа слідчого або суду. «Я не хочу тиснути на слідчих, які займаються конкретними кримінальними справами», — зазначив Генпрокурор.

Афери

У ПЛАНАХ — АВТОБАН,
А НАСПРАВДІ — ДЕРИБАН

Свого часу розрекламоване будівництво першого українського автобану Київ — Одеса виявилось великою аферою. Щось там і досі будують. Проте це «щось» не що інше, як звичайна автодорога, за проїзд якою і грошей не варто брати. Тож те, про що раніше говорили культурно, нині визнано офіційно. Принаймні про це заявив голова Рахункової палати України Валентин Симоненко, посилаючись на результати перевірки використання бюджетних (і огого яких) коштів на це

будівництво.

Під час перевірки встановили, що немає жодного документа, який підтверджував би здачу дороги. Наразі немає і самого проекту об'єкта. Варто нагадати, що раніше планувалося поряд з автобаном збудувати альтернативну безплатну дорогу. Утім, необхідність у ній сама собою відпала. Та залишається питання: на чий рахунок і де осіли сотні мільйонів бюджетних коштів. Сподіваємося, це встановлять правоохоронці.

Ну і ну!

ПІНЧУК І АХМЕТОВ
ЗА ЯКІСТЬ НЕ ВІДПОВІДАЮТЬ

Обіцянки, які дали ці двоє панів під час приватизації Криворіжсталі щодо нарощування підприємством обсягів виробництва та покращення якості продукції, виявилися мильною бульбашкою. Принаймні об'єднання заводів — виробників металовиробів Укрметиз, до якого входять 22 підприємства, висловлює занепокоєння недовдоволенням катанки метизним підприємствам України. За словами генерального директора Укрметизу Ігоря Буравлева, у січні—березні Криворіжсталь поставила підприємствам об'єднання 84 тисячі тонн катанки за обся-

гу замовлення у 188 тисяч тонн. До того ж підприємства «Сіпур» і «Стальканат» систематично недоотримують продукцію з комбінату ім. Пінчука—Ахметова. А якість отриманої далеко не найкраща. До речі, після скандальної приватизації Криворіжсталі продажем катанки її виробництво почала займатися компанія «Леман — Україна», внаслідок чого ціна на цю продукцію зросла в середньому на 100 доларів за тону.

За повідомленням
інтернет-видання
«Українські новини»

Версії

ЯНУКОВИЧА «СПИСАЛИ»?

Інтернет-видання «Обозреватель», посилаючись на свої конфіденційні джерела, висунуло версію про розрив усяких стосунків між мільярдером Ринатом Ахметовим і Віктором Януковичем. Навіщо це сталося після зустрічі олігарха з Президентом України Віктором Ющенком. Подієюють та-

кож, що припинено і фінансування «Партії Регіонів». Як зазначають експерти видання, цілком ймовірно, що Янукович взагалі залишить лави партії. Натомість буде звільнено з-під варті Бориса Колесникова. Утім, схоже, ця інформація — проста «качка».

Поле чудес

У ХАРКОВІ ХТОС
ЧОМУСЬ ВЧИТЬ

Фахівці Харківського обласного управління освіти виявили в обласному центрі два навчальних заклади, які, по суті, діють незаконно. Основні претензії — відсутність необхідної ліцензії, погана матеріальна база та недостовірна реклама.

Утім, закрити їх управління не має права: один з навчальних закладів — приватний, інший — організований за наказом Міністерства транспорту й зв'язку — а отже, поза компетенцією чиновників від освіти. Єдине, що можуть

вчально-наукового інституту інформаційно-комунікаційних технологій немає ліцензії. Водночас з квітня тут проходили заняття. 200 студентів-заочників так і не встигли скласти сесію — після перевірки інститут тимчасово закрили. ВНЗ, який створили на базі радянського НДІ, мав готувати бакалаврів у сфері телекомунікацій. Серед студентів здебільшого контрактники, які отримували другу освіту.

Ще один навчальний заклад, який потрапив у поле зору управління освіти, — «Комп'ютерна академія «Шаг». На думку фахівців, ідеться про неправомірне використання слова «академія» у назві закладу. А отже, це можна вважати недостовірною рекламою.

✓ На часі

«ВИМАГАЄМО ПРОВЕСТИ РОЗСЛІДУВАННЯ ДІЙ МОСКАЛЯ»

Заява Всеукраїнського громадсько-патріотичного об'єднання «Український вибір»

Президентові України
ЮЩЕНКУ В.А.Прем'єр —
міністрові України
ТИМОШЕНКО Ю.В.Генеральному
прокуророві України
ПІСКУНУ С.М.На офіційному сайті Всеукраїнської громадської організації «Антинаклепницька ліга України» (www.mignews.org.ua) та в газеті «Персонал Плюс»

(№ 15 (113) за 14—19 квітня 2005 р.) оприлюднено інформацію про причетність заступника міністра внутрішніх справ України Г. Москаля до порушення прав 136 громадян України — мешканців Дніпропетровська, яких незаконно затримали й під озброєним конвоєм відправили баржами до Нікополя. За час цієї подорожі, як зазначено у статті під назвою «Зондеркоманда» Москаля вбивала українців?, надрукований у згаданих вище ЗМІ,

Генеральний секретар
Всеукраїнського
громадсько-патріотичного об'єднання
«Український вибір»
М.І. ДРОБНОХОД

✓ Офіційно

«ПРОСВІТНИЦЬКА РОБОТА» З КРИМІНАЛЬНИМ УХИЛОМ

Газета «Персонал Плюс» за 30 березня — 5 квітня 2005 р. надрукувала статтю В. та Н. Лапінку «Демократія содому» про аморальну діяльність колишнього студента Економіко-правового технікуму при МАУП В.Жилина і колишнього психолога цього ж технікуму І. Новикова. Їх підозрюють у скоєнні кримінального злочину, відповідальність за який передбачено ст. 156 Кримінального кодексу України «Розбещення неповнолітніх».

Оскільки В.Жилин провадив своє нетрадиційно-сексуальне так зване просвітництво серед студентів технікуму, багатьом з яких не виповнилося й 16 років,

керівництво Міжрегіональної Академії управління персоналом 22 квітня 2005 року звернулося до Головної районної прокуратури Києва із заявою про перевірку проти-законної діяльності В.Жилина та І.Новикова і прийняття відповідних заходів, передбачених чинним законодавством України.

Дивує реакція деяких засобів масової інформації, зокрема газети «Аргументи та факти в Україні», яка в заангажованій статті «Подвела орієнтація» (№ 17, 2005 р.) бездоказово намагається представити читачам МАУП як порушника якихось там норм, хоча тут же визнає, що Академія виграла всі судові

процеси у газеті і журналістів, які звинувачували її у фашизмі.

Ми знаємо, що газета «Аргументи та факти в Україні» провадить, м'яко кажучи, неукраїнську редакційну політику, а на останніх президентських виборах безоглядно підтримувала кандидата від влади, заплучивши очі на найгрубіші порушення владних структур під час останніх виборів. Юридична служба Академії уважно вивчає антиамериканські публікації і надасть їм належну правову оцінку.

Керуючий справами
— секретар президії
В.Г.КОРОТКІН

✓ Продовження теми

КРИМІНАЛЬНА РОЗБІРКА ЧИ РОЗПЛАТА ЗА ЗНАЙОМСТВА?

У минулому числі «Персоналу Плюс» було надруковано статтю-розслідування київського журналіста Олега Єльцова «Бандитська столиця», де йшлося про тісні контакти відомих кримінальних авторитетів з представниками влади та про їхню активність на президентських виборах.

І ось надійшла звістка про загибель одного з «антигерів» статті — Віктора Рибалки, відомого в певних колах на прізвисько Рибка. Його було розстріляно з автоматичної зброї близько сьомої вечора у самому центрі Києва на вулиці Франка.

На початку 90-х Рибалко вважався одним з найбільших лідерів ОЗУ,

пізніше вчасно легалізувався, пішов у великий бізнес, переїхав до Голландії, однак не забував і про Київ. Був близьким до впливових політиків і чиновників, зокрема підтримував дружні сто-

сунки з Ігорем Бакаєм. На початку становлення партійної кар'єри братів Кличків надавав їм, кажуть, суттєву підтримку.

Рибалко жив між Києвом та Амстердамом. На відміну від багатьох лідерів ОЗУ не любив «світитися» і тому, мабуть, дотепер залишався живим і на волі. Кілька років тому на нього було вчинено замах, який для його нападників виявився невдалим.

Цього разу йому не пощастило. Найманний вбивця (чи вбивці) випустили 17 куль, з яких влучили в ціль три. Від отриманих поранень Рибалко загинув на місці.

За матеріалами
інтернет-видання www.tema.in.ua

✓ Ова!

ЩЕРБАНЬ ГОТУВАВАСЯ В ПАРТИЗАНИ?

Принаймні, такий висновок можна зробити після того, як правоохоронці знайшли у квартирі екс-губернатора Сумщини цілий арсенал. Як повідомили в Департаменті у зв'язках з громадськістю МВС України, під час проведення санкціонованого обшуку вилучено два пістолети, чотири незареєстровані мисливські рушніки й майже 1,3 тис. набойів до різної зброї.

✓ Ова!

КОВТУНЕНКО НЕ П'Є? НЕ СМІШІТЬ...

У статті «Демократія Содоми» «Акценти» дали таку характеристику шеф-редактору жовтої газети «Столичка» Сергію Ковтуненку: хронічний алкоголік, дрібний газетний кілер і адепт Содоми.

Майже одразу на захист свого улюбленця кинувся якийсь «ser» (принаймні таким ніком він назвав себе на форумі сайту). Цитуємо дослівно вереск його душі: «Болваны-шелкопёры, авторы этого идиотского опуса! Вам известно, что Ковтуненко вообще не пьёт?»

Шановний Серє! Ми раді, що ви не заперечуєте нам у головному — що Ковтуненко таки справді дрібний газетний кілер. А тепер щодо того, п'є він чи не п'є. Тільки факти:

31.03.1997 року о 23.00 п'яний, як чіп, Ковтуненко був затриманий працівниками міліції біля будинку № 26 на вулиці Вишгородській. Оштрафований на 17 гривень (протокол № 013570).

30.08.1998 року о 20.00 працівники міліції затримали С.Ковтуненка у стані сильного алкогольного сп'яніння біля будинку № 37 на вулиці Олени Теліги. Був складений відповідний протокол за № 013395, згідно з яким Ковтуненко оштрафували на 60 гривень.

За аналогічне правопорушення Ковтуненка затримували і штрафували також у Солом'янському, Святошинському, Печерському районах Києва.

Останній відомий нам інцидент зафіксований міліцейською хронікою в січні 2005 року. Ковтуненко напився до «непотреб-

ства» у кав'ярні на вулиці Олени Теліги (медом йому мажуть на цій вулиці, чи що?) і почав чіплятися до юної студентки Київського національного університету з непристойними пропозиціями. Коли від слів Ковтуненко перейшов до фізичних спроб втілення тих непристойних пропозицій, кілька відвідувачів кав'ярні відчепили недолугого гвалтівника від дівчини, викинули його на вулицю і трішки пошкодили його творчий імідж. Характерно, що після цього протверезілий з переляку Ковтуненко викликав не звичайну «швидку», а платну приватну службу «Борис». Адже звичайна «швидка» негайно повідомляє міліцію про всі «п'яні» травми. Безпосередній керівник Ковтуненка — Володимир Кацман (творчий псевдонім Руслана Преладішева) — особисто зустрівся з потерпілою і умовив її не подавати заяву до міліції.

Як стало відомо редакторам сайту з абсолютно вірогідних джерел, своїй дружині — Оксані Михайлівні Ковтуненко (Савченко) — побитий хуліган розповів бачку, що він, мовляв, став жертвою ворогів незалежної преси. Але якийсь дробозичливець настукав Оксані Михайлівні, як там вона було насправді. В результаті вибухнув гучний сімейний скандал із мордобоем.

Отакі справи, шановний Серє!

За матеріалами
інтернет-видання
«Акценти»
www.mignews.org.ua

✓ На часі

ІЗРАЇЛЬСЬКІ РАБИНИ ВЧАТЬ НОВОГО ПАПУ ЖИТИ

З-посеред пастирів провідних релігій світу, які прибули до Ватикану, аби вшанувати померлого Івана Павла II, найнижчий рангом були юдеї. Обидва головні рабини Ізраїлю відмовилися прибути на похорони понтифіка, зіславшись на необхідність готуватися до єврейської Паски (хоча вона мала бути лише через три тижні).

Зате ті самі ребе з Ізраїлю першими вискочили з повчаннями для щойно обраного Бенедикта XVI. В офіційному вітні за приводу обрання вони відкритим текстом зобов'язали (І) нового понтифіка звести всю свою душпастирську діяльність до боротьби з антисемітизмом.

Водночас сionістські ЗМІ почали розпускати провокативні чутки про те, що новий Папа замолоду був мало що не членом нацистської партії. Насправді ж він був не членом НСДАП, а лише членом однієї організації «Гітлерюгенд», до якої у

фашистській Німеччині примусово записували всіх дітей, як в СРСР до піонерів. Але знаменито, що коли юний Раїсінгер підріс, він вступив не до офіцерської школи СС, а до духовної семінарії. Варто нагадати, що в фашистській Німеччині католицька церква була взята у дуже жорсткі рамки. Протестантська, до речі, теж: згадайте пастора Шлага з фільму про Штірліца. І головне: коли майбутнього Папу мобілізували до Вермахту, він за першої ж нагоди дезертирував, ризикуючи життям, і здався в полон англійцям.

То чого ж рабини розпащекувалися? Річ у тому, що новий Папа католицької церкви є послідовним прихильником примирення католицизму і православ'я під гаслом захисту високих духовних і моральних цінностей християнства.

За матеріалами
інтернет-видання
«Акценти»
www.mignews.org.ua

Коллектив редакції «Персоналу Плюс» висловлює щире співчуття редактору газети «Українська газета» Івану Ольховському з приводу тяжкої втрати — смерті батька Андрія Матвійовича.

✓ Щойно з друку

НАГОРОДА ЗА ПОДВИЖНИЦТВО

Героєм України став Левко Лук'яненко. Створено Українську Консервативну партію України. Своє 60-річчя відзначив віце-президент МАУП, академік Микола Дробноход...

Про ці та інші події у світі науки, політики, культури розповідає травневий (№ 5, 2005 р.) номер журналу «Персонал».

Відкривається він Указом Президента України Віктора Ющенка про присвоєння звання Героя України Левку Григоровичу Лук'яненку. З цієї нагоди друкуються також привітання президента МАУП Георгія Шокіна. Часопис публікує Основні принципи та Програму Української Консервативної партії, затверджені установчим з'їздом УКП 22 грудня 2004 року.

У номері вміщено розповідь про Міжнародну науково-практичну конференцію «Роль православних духовних цінностей у формуванні національної свідомості та громадянської позиції сучасної молоді», яка вже третій рік поспіль проводиться в Міжрегіональній Академії управління персоналом.

В «Інтер'ю номера» — діалог кореспондента «Персоналу» з Миколою Івановичем Дробноходом, відомим вітчизняним ученим, віце-президентом МАУП, удостоєним недавно Премії України в галузі науки і техніки.

Доктор політичних наук, професор Микола Головатий пропонує читачам журналу свій погляд на політичну структуру ізацію українського суспільства.

«Політологія глобального світу: проблеми теорії і практики» — статтю під такою назвою друкує в часописі доктор політичних наук, професор Валерій Бебик.

Традиційна рубрика журналу «Наші випускники» цього разу репрезентована розповіддю про життєвий шлях Василя Олександровича Волги — нині голови Всеукраїнської громадської організації «Громадський контроль», кандидата у Президенти України на виборах 2004 року.

На широкій джерельній базі закони життєдіяльності етносів, культури і цивілізації проаналізував у своїй публікації відомий науковець, президент Міжрегіональної Академії управління персоналом Георгій Шокін. У своїх статтях про сутність людноцентричної ідеології розмірковують доктор юридичних наук Володимир Селіванов; про розвиток корпоративної культури в Україні — кандидат економічних наук Людмила Савчук та доцент Аліна Бурлакова...

Як завжди, журнал подає розмаїту мозаїку студентського, наукового, громадсько-політичного та культурного життя Міжрегіональної Академії управління персоналом.

Саме так називається книжка відомого науковця, українського патріота, професора Василя Кузьменка, що вийшла друком у видавництві МАУП. Як стверджує автор, незважаючи на перемогу Помаранчевої революції, зміни можуть торкнутися не всіх сфер суспільного життя. Зокрема судової влади. Адже на місцях і досі залишилися люди, які за недавніх часів за вказівкою згори перетворили правосуддя на кривосуддя. На підтвердження цієї тези автор розповідає про свій позов на тижневик «Дзеркало тижня», де друкувалися (і друкуються і донині) матеріали, що принижують гідність українців. У той час, як за надуманим приводом (а точніше, за замовлення) в Шевченківському суді столиці одна «дама в мантії» швиденько вирішила закрити наймасовішу газету «Сільські вісті» за начебто «розпалювання національної ворожнечі», в іншому столичному суді — Печерському — намагалися будь-що «відбилити» «Дзеркало тижня». А точніше — їхні антиукраїнські матеріали. А що вони були саме такими, доводять свідчення, які дав у суді ще один відомий науковець — професор Василь Яременко. Пропонуємо до вашої уваги роздруківку стенограми із засідання суду.

Додаток 2
до Апеляційної скарги
ГОРБАТЮКА М.П.
і КУЗЬМЕНКА В.О.

Свідчення професорів
В. В. Яременка і Г. М. На-
уменка в Печерському суді
15 листопада 2004 року

Магнітофонний запис цих свідчень зроблено в залі суду з дозволу головуючої С. І. Смик. Свідчили: Василь Васильович Яременко — професор з 35-річним стажем викладацької роботи в Національному університеті ім. Т. Г. Шевченка, нині директор Інституту етнополітичних досліджень при МАУП та Ігор Михайлович Науменко — професор Національного авіаційного університету, який виборов через суд, подавши позов на керівництво НАУ, право викладання предметів українською мовою.

На жаль, ставлення головуючої судді С. Смик до свідчень цих авторитетних фахівців було демонстративно негативним (це видно з рішення цієї судді, де відверті наклепи й образи названо «художніми засобами» або «жартами»). Суддя поставилася до ширших свідчень не як до джерела істини у справі, а як до перешкоди до заздалегідь визначеного результату судового розгляду. Так, вона не дала можливості допитати в суді ще кількох авторитетних свідків, зробила низку правових порушень у допиті свідків 15.11.04. А саме: всупереч ст.182 ЦПК України не запропонувала нашим свідкам розповісти, що їм відомо зі справи; не поставила жодного запитання свідкам по суті справи (про культурну спадщину та культурні цінності — те, в чому сама, за її зізнанням у Рішенні, не змогла зрозумітися). Однак у своєму Рішенні від 19.01.05 суддя С.Смик вкрай суб'єктивно (однакчасно всім епізодом справи, і ця оцінка, звісно, протилежна і свідченням професорів, і здоровому глузду, і нормам закону. Отже, суддя не дала можливості свідкам висловитися щодо справи, і вони відповіли лише на конкретні запитання учасників процесу.

Учасників цих свідчень позначасмо умовно початковою літерою їхніх прізвищ: Я — професор Яременко, Н — професор Науменко, Г — позивач Горбатюк, К — позивач Кузьменко, М — представник позивачів Матківський, Ф — представник відповідача Федорченко.

На запитання О.Матківського — відповіді професора В.Яременка.

М. Чи озайомлені ви

зі статтю «Где заканчивается цивилизация?» О.Шлаена, надрукованою в газеті «Дзеркало тижня» 9 серпня 2003 року?

Я. Так, дуже добре ознайомлений. Четвертий розділ моєї статті «Україна в лещатах сionизму» присвячено саме їй. Він так і називається — «Звичайний фашизм». Писав проти цієї статті не тільки я. Була заява щодо неї української та єврейської інтелігенції. Стаття Шлаена наскрізь образлива, брехлива...

М. Який характер цієї статті стосовно українства?

Я. По-перше, вона наклепницька, а отже, й образлива. Багатьох дивує: як така солідна газета, як «Дзеркало тижня», яку читає українська інтелігенція, дійшла до такого наклепу на українство. Цей наклеп потім спростовували вчені. Наприклад, доктор історичних наук Дмитро Малахов. Шлаен твердить, що з чотирьох тисяч тих, хто розстрілював євреїв (чи то радянських громадян) у Бабиному Яру, було 120 німців, а решта — українські поліцаї. Натомість документально відомо, що жоден поліцай не брав участі в розстрілах. Єврейська преса всього намагалася довести, що український народ — колабораціоніст. Ці випадки були спростовані у Заяві української та єврейської інтелігенції, підписаній Дзюбою, Іваном Драчем, Левітасом і Йосипом Зісельсом. Слід сказати, що єврейські публіцисти, такі як Фелікс Левітас, Найман, Володимир Кацман та інші часом посилюються на статтю Дзюби, його виступ на мітингу 1966 року в Бабиному Яру. Я особисто брав участь у цьому мітингу, де Дзюба засудив фашизм. Згадани мною публіцисти, посилаючись на виступ Івана Дзюби, чомусь не згадують його слів про те, що фашизм не починається і не закінчується Бабиным Яром — фашизм починається і закінчується ставленням до Людини.

М. Отже, ви стверджуєте, що поліцаї взагалі не брали участі...

Я. Не брали. Що ж до «Дзеркала тижня», то мене дивує, що ця газета опускається до такого рівня. Таке враження, що вона відпрацьовує чийсь гроші за отакі матеріали. Газета ж серйозна. Не якесь рептілика, як от «Столичка» чи «Столичные новости». Тому особливо відкир, що вона бере участь у наклепі на український народ!

На запитання В.Кузьменка — відповіді професора В.Яременка.

К. Чого могла навчи-

ти земляків-українців, як стверджується в статті Шлаена, трагедія українського єврейства?

Я. Єдиного: розпалити ненависть до євреїв. Ця стаття якраз і була спрямована на розпалювання міжнаціонального ворожнечі в суспільстві, що й треба сionістам. Я читаю єврейську пресу (мені приносить її сусід ветеран-єврей) і мушу сказа-

ти, що статтю Шлаена «Дзеркало тижня» створило напруження між євреями і українцями...

К. Дозвольте кілька запитань щодо статті Дмитричової «Антигазетизм проти антисемітизму». Чи образлива для українців перша теза цієї статті: «Тестом на демократизм в Україні служить єврейський вопрос»? Чого ще не вистачає євреям, адже в їхніх руках і влада, і власність, і ЗМІ?

Я. Чого євреям не вистачає — те треба запитати у Дмитричової. А що ж до першого запитання, то, безперечно, ця стаття дуже образлива для українського народу і для мене особисто. Я вважав нижче своєї гідності відповісти Дмитричовій на цю холуйську статтю.

К. У «Дзеркалі тижня» стверджують, що все написане в «Сільських вістях» професором Яре-

менком — «юганки». Як вам з таким «визначенням»?

Я. Жодного факту з моїх статей ніким не спростовано. Така ціна твердженням редакції «ДТ» стверджували, що у вермахті не було 400 тисяч єврейських вояків. За архівними документами, їх було ще більше. Отже, вони самі спонукають шукати доказів, які виявляються доказами проти газети.

К. Кардинальне питання: чому єврейські кола (і їхні виразники ЗМІ, зокрема і «ДТ») проти права українців знати про такі життєво важливі речі, як національний

становлять різні національності. Це не моя думка, а конституційна.

К. Чи є образливою теза в статті Булавина, надрукованій у «ДТ»: «І в багатьох поколіннях (йдеться про українців) сформувалася психологія як основа культури... Психологія холопа. Менталітет человека, который стремится жить с чужого стола, с хозяйского поля, что плохо лежит».

Я. Звісно, це наклеп. Якщо газета дає такі матеріали, не відмежовуючись від них, то це її відповідно характеризує.

Суддя Смик. Свідок не може давати оцінку редакції газети!

відату). Свідок вже пояснював, що не було українців...

М. Він про книжку запитав, на яку посилався представник...

Я. То художня книжка, а це ж була стаття. На запитання В.Федорченка — відповіді професора В.Яременка.

Ф. Чи вважаєте ви, що редакція газети має право цензурувати твори журналістів і з тих чи інших політичних міркувань не публікувати?

Я. У газеті «ДТ» була заява про журналістську етику. Є і моя відповідь вашій газеті — «Етика четвертої влади». Це і відповідь на ваше запи-

ЧИ НАСТАНЕ ДЛЯ СУДОВОЇ

М. Дозвольте!.. Свідок — фахівець у цій галузі...

Суддя Смик. Що ви мені вказуєте, що може свідок?!

М. Він — свідок. Він свідчить про те, що знає. І не треба його перебивати!

К. Я прошу дати відповідь, як належить оцінити такий «жарт» газети «ДТ»: «Україна-то от слова украсть».

Я. Звісно — це образза, наклеп. Чому редакція газети не відмежовується від такого бруду? Не відмежовується — отже, поділяє ці погляди.

На запитання М.Горбатюка — відповіді професора В.Яременка.

Г. Ви, мабуть, пам'ятаєте повість Кузнецова про Бабин Яр. Чи там згадувалося про участь «людей у вишиванках» у розстрілах?

Суддя Смик. (Втручається і не дозволяє відпо-

тання).

Ф. Ви вважаєте, що газета розпалює міжнародну ворожнечу — а такі дії караються, згідно зі статтею 161 Кримінального кодексу. То чи зверталися ви до прокуратури з вимогою порушити кримінальну справу?

Я. Не звертався, бо зверталися інші, солідарні зі мною.

Ф. А хто звертався?

Я. Горбатюк, Кузьменко та ін.

К. Публікуючи той чи інший матеріал, редакція газети «ДТ» бере на себе таку саму відповідальність, як і автор?

Я. Декларація і практика редакції «ДТ» розбіжні. Якщо виходити із заяви про професійну етику, де Мостовий почав журналістів, що можна і чого не можна писати, то газета — за цензуру. За цензуру тих матеріалів, які їй не вигідні. На-

томство дає «зелене світло» вигідним для неї матеріалам.

На запитання М.Горбатюка — відповіді професора І.Науменка.

Г. Як ви, українець, сприймаєте публікацію газети «ДТ» від 30.12.1998 року, де написано: «Тут во весь голос заявляє о себе широта слов'янської душі, органічно не приймаючої регулярної, скучної роботи»?

Н. Це наклеп. Мої розробки захищені патентами всіх розвинених країн. За моїми навчальними стандартами, посібниками вчаться студенти вищих навчальних закладів. Без систематизо-

ренням розповідають про тотальний наступ на українство. І не реагувати на увесь цей бруд просто неможливо. Такий стан душі не тільки у мене, а й у багатьох свідомих українців. Такі статті емоційного комфорту не додають, негативно відбиваються на здоров'ї. У жодному разі не можна заплющувати очі на такі публікації.

На запитання В.Кузьменка — відповіді професора І.Науменка.

К. Ваша думка про статтю Дмитричова «Антигазетизм проти антисемітизму». Як ви розумієте цю назву статті?

Н. Йдеться про стат-

тислів «Дзеркала тижня»: «Історически сложилось: в России местом на демократию служат украинский вопрос, а в Украине таковым является еврейский». Чим ми не догодили євреям, в чіх руках влада, державна власність, засоби масової інформації?

Н. Агресор завжди ненавидить жертву, намагається її всіляко дискредитувати. Щодо мене, то я все життя працював у багатонаціональному колективі і тестуванням було ставлення до роботи. Національне питання значення не мало. Взагалі, коріння єврейського питання сягає глибин

Н. Образити людину можна різними способами. Наприклад, мене вигнали з НАУ лише за те, що я відстоював свої права українця. Це теж образ. І це доведено у суді, який відбувся 2000 року. Якби був хоча б натяк на таке ставлення до євреїв, то запрацювали б суди не тільки Європи, а й усіх континентів. Образити можна не лише нецензурним словом. Пані Мостова образила мене своїми публікаціями про негативні характеристики українців.

К. Мостова свою думку замаскувала під фольклор: «Счастье — это не когда тебе хорошо, а когда другому плохо». Це стосується ментальності українців?

Н. Саме так. І це образливо.

К. А як стосовно та-

редків (це і «Столичка», і «2000», і багато інших), тож необхідно змінювати неукраїнську владу.

Суддя. Позивачі захищають свої душі. Вони прийшли в суд за захистом. А ви? Я запитую, що ви зробили?

Н. Усі 24 години доби заповнені моїми посадовими обов'язками. Позивачі, яких я підтримую, захищають честь і гідність усіх українців, зокрема мою.

К. Чому газета «Дзеркало тижня», на відміну від інших газет, підписала і так крикливо підтримала Леонтьєва з його ганебним «України не существует»?

Н. Бо вони однодумці. Що Леонтьєв, що Мостові.

К. Чому видання Рабиновича поздоровляють редакцію «Дзеркала тижня»?

Суддя. Запитання! К. Я й запитує свідка: чому МИГНЮС Рабиновича поздоровляє редакцію «Дзеркала тижня», обзиваючи мене фашистом за мою публікацію про статтю Шаповала, що оспорожується в нашому позові?

Суддя. Це не стосується позову!

К. Ваша заключна думка щодо мого основного запитання, шановний свідок: чи всі ці приклади образ, наклепів на українців здатні розпалювати міжнародну ворожнечу в Україні?

Н. Однозначно, усі ці публікації розпалюють міжетнічну ворожнечу і загрожують єдності суспільства. Такі публікації небезпечні.

На запитання О.Матківського — відповіді професора І.Науменка.

М. Ці ваші переживання, викликані статтями в «Зеркале недели» були предметом обговорення? Чи обмінювалися ви з людьми думками з цього приводу?

Н. Так, звісно. Зі своїми колегами, не тільки українцями, а й людьми інших національностей. Обурення було одностайним.

М. Чому ж ніхто більше не позивається?

Н. Повторюю: обурення було одностайне. Відчувався внутрішній біль цих людей. Однак усі подати позов не можуть. У когось не вистачає часу, у когось — наполегливості, врешті волевої наснаги.

М. Скажіть, ці люди десь виступали, на якихось зборах громадськості з приводу цих позицій. Ім боліло це, чи вони прийшли сюди як заробітчани?

Н. Усі наклепники поширюють плітки, що українці відстоюють свої права за гроші, за гроші виступали проти режиму Кучми, брали участь у громадських акціях непокори. Ось і ви прозоро натякаєте, що позивачі на судовому процесі заробляють гроші. Вам важко зрозуміти, що ці люди виконують свій громадянський обов'язок. Предмет судового позову — захист честі і гідності титульної нації — не раз обговорювався на зборах Всеукраїнської організації вете-

ранів, на мітингах, зібраннях. Скрізь, де збиралася українська громада, поставало це питання. Українці не байдужі до ворожих випадків.

М. Зрозуміло. Ці люди разом з вами — члени якоїсь громадської організації, де відбувалося обговорення предмета судового позову?

Н. Так, ми з професором Кузьменком, не зовсім молоді, але енергійні люди, входимо до Всеукраїнської організації ветеранів. І там ми обговорювали це.

Замість післямови

Викладені вище факти приниження гідності українців викликають природний спротив нашого народу не тільки в судових залах. Кращі представники української еліти, виступаючи на захист гідності українців, української культури, вказують на необхідність конкретних заходів, закликають до об'єднання зусиль у цій благородній справі. У зв'язку з цим застерігають на увагу останні публікації від середини березня ц. р.

Подією в культурному житті України стала стаття академіка, героя України І.Дзюби «Культурний пейзаж» (газета «День», 16.03.05), сповнена гіркої констатації про стан різних аспектів культури в Україні. (Хотілося б лише, щоб фактаж щодо антиукраїнських виступів не обмежувався згадкою про одіозну «Кримську правду», адже, як показано вище, є не менш обурливі факти в київських виданнях: «Дзеркалі тижня» та інших просіоністських ЗМІ.)

Значно обнадійливіше для долі української культури — єднання (з угодами про співпрацю) Міжрегіональної Академії управління персоналом з національними спілками письменників, художників, композиторів, театральних діячів України, Всеукраїнським об'єднанням «Просвіта», Українським фондом культури (газета «Персонал Плюс», 16.03.05). Вітаючи гостей, викладачів і студентів, президент МАУП Г. Шокін зазначив: «Ми сьогодні є свідками приємної і багато в чому визначальної події, коли квіт української інтелектуальної в особі керівників відомих національних спілок у галузі культури започатковує свою офіційну співпрацю з МАУП. Це важливо для всіх нас, оскільки культура — індивідуальна сутність і форма існування кожного етносу. Етнос, який втрачає свою культуру, з часом перетворюється із самостійного історичного діяча на етнографічний матеріал».

Фактаж брошури «Чи буде судний час для суцільної гілки влади?» свідчить про те, що наші недруги наполегливо працюють над перетворенням українського етносу в етнографічний матеріал... То ж будемо пильними і завзятими!

В. КУЗЬМЕНКО
Р.С. Матеріал подається зі скороченнями.

СУДНИЙ ЧАС ГІЛКИ ВЛАДИ?

ваної, регулярної, рутинної праці жодні науково-методичні розробки неможливі.

Г. Яка мета таких публікацій?

Н. Мета єдина — психологічне приниження українців, прищеплення їм комплексу меншовартості задля забезпечення собі панування на нашій землі.

Г. Пане Науменку, як ви ставитеся до такого твердження газети: «Кажеться, що тільки в казино можна зустріти свідомість заветной мечты нашего человека: разбогатеть не работая. Славянская, в общем-то, психология»?

Н. Це твердження свідчить про послідовну позицію газети «ДТ» у справі дискредитації української нації та розпалюванні міжнародної ворожнечі в нашому суспільстві. На півдні Франції, біля Монако, наш українець Сергій Бубка побудував мосток. Однак усьому світові відоме джерело його капіталу. А наші славетні мультимільйонери — Петро Яшик, Іван Борщів, брати Кличкі, а усе наше замощене селянство, знищене у виршувних голодоморів. Усі вони заробляли чесною працею. Біда в тім, що ми надмірно толерантні, доброзичливі, гостинні, не здатні, як араби, іракці, палестинці, чеченці дати відсіч. Коли нам уривався терпець — настулав час Гайдамачини, Хмельниччини, інших повстань проти гнобителів. Необхідно боронитися від «зеркалонедельних» наклепів, брехливих інсинуацій, образ. Боротися законними способами.

Г. Ігоре Михайловичу, після таких «зеркалонедельних», як ви висловилися, публікацій як почуваетесь?

Н. Останнім часом у мене почалися серйозні напади. Я вже не читаю цієї газети. Однак ми живемо не у вакуумі. Чутками світ повниться. Колеги, знайомі, друзі з обу-

ттю в газеті «Сільські вісті». Матеріал стосується попередньої статті професора В. Яременка. Словотвір «антигазетизм» слід розуміти як акцію проти газети «Сільські вісті», проти її міфічної антисемітської позиції. Без чіткого термінологічного визначення, що таке антисемітизм, важко дискутувати. У свої більш як сімдесят літ я не зустрічав людей, налаштованих проти будь-якої нації, зокрема і єврейської. Шанований ерудит професор Василь Яременко оприлюднив конкретні факти, які потребують громадського обговорення. Стаття не спрямована проти усієї єврейської нації. Дмитричова ставить усе з ніг на голову.

К. Дмитричова, мабуть, від імені редакції «ДТ», заявила, що тези професора Яременка — це «сомнительные околонукальные изыскания» та «поганки». Що ви скажете з цього приводу?

Н. Ще за радянських часів певні кола використовували всілякі «ізви» для наклепницької кампанії, для шельмування порядних людей. Професор В. Яременко навіть чіткі факти. Будь ласка, обговорюйте їх замість навішувати ярлики. Це не цивілізований метод ведення дискусії. Торік у Німеччині проти таких спритників судився священик. І виграв процес. Треба й нам бути наполегливими.

К. Чому ж професору, який поставив законні запитання про співжиття українців і євреїв, редакція «ДТ» та її юрист «підкидають» кримінальне звинувачення?

Н. Напад — найкращий спосіб захисту. Переслідуйте необхідні тих авторів і редакції, які публікують наклепи на народ. Безумовно: відповідальність за антиукраїнські інсинуації, роздмухування міжетнічної ворожнечі в суспільстві — на редакції газети.

К. Чи справдливий

тисячоліт. Тому воно має бути предметом турботи самих євреїв. Гнані євреї завжди знаходили притулок в українців, хоча ми подяки за це не отримували. Я хочу, аби євреї ставилися до нас, українців, так, як ми до них.

До речі: Оскільки на судовому засіданні гостро стояло питання стосунків єврейської меншини з корінною нацією України, вважаємо за доцільне ознайомити читачів з баченням проблеми Володимира Пінчука — заслуженого будівельника України, академіка, лауреата Державної премії, виконавчого директора Єврейської Конфедерації України, учасника недавнього засідання в Брюсселі Всесвітнього Єврейського Конгресу («Єврейський обозреватель», № 4/95, 2005): «Меня давно заботит, почему так много людей в мире не любят евреев. Религиозные различия — это понятно, но что же еще? Я думаю, читаю, пытаюсь отыскать ответ, но пока так и не понял, что есть в нас такого, что вызывает раздражение, неприятие окружающих. Когда мы на полном серьезе говорим о себе как о Богоизбранном народе, то окружающими это не может восприниматься с радостью. Значит, они хуже нас, менее достойны счастья, хорошей жизни. Кому это может понравиться? Нужно набраться мужества и заглянуть в прошлое, чтобы найти верный путь в будущее».

К. Запитання до вас, як до професора, який назвав утисків керівництва Національного авіаційного університету за відстоювання своїх національних прав, за право викладання українською.

Суддя. Якщо ви задаватимете такі запитання, я позбавлю вас слова.

К. Добре, я врахую. Представник відповідача стверджує, що образити і принизити гідність можна лише нецензурною. Мостова ж придувала, як образити без нецензурщини.

кого: «Ментальность, загущающая болезнь, поражающая исключительно жителей Украины. По утверждению отечественных врачей, хворь одолевает младенца сразу после рождения. Именно ментальность специализируется на поведении некоторых эдаких обитателей. В частности, готовность подставлять обе щеки еще до того, как на тебя замахнувшись. Неумение отличать плюшек в лицо от божьей росы. Возникновение чувства удовлетворения в ходе процесса созерцания за пожаром в соседней хате. Желание донести на ближнего своего, пока до ближний не донес на тебя и не возмоздался. Смирненное осуждение манной небесной...»

Н. За такі інсинуації потрібно притягати до кримінальної відповідальності. Цей брудний словесний потік, який розглядається на сьогоднішньому судовому засіданні, — замовлення хазяїна газети. Те, що він не українське — безсумнівно. Логічний висновок: українцям оголошено війну, поки що психологічну. Війну, кінцевою метою якої є винищення корінного етносу. Засобом масової інформації відведено роль п'ятої колони, ідеологічної диверсійної групи. Саме тому необхідно всіляко захищати українство від винищення. Судовим процесом у цьому захисті має бути відведено визначальну роль. Проблема полягає у тому, щоб суд був українським. Особисто я через нахабство журналістів-українофобів втратив сон.

Суддя. Ви кажете, що не спали. Що ви зробили, щоб спати?

Н. По-перше, звернувся за лікарняною допомогою. По-друге, подав позов до суду на українофобів — керівників Національного авіаційного університету. Зростає кількість організованих антиукраїнських осе-

(Початок на 1-й стор.)

Не можна бути однаково хорощим для демократичної Європи і тоталітарної Росії. Якщо когось не навчить трагічних досвідів двовекторності гасн Богдана Хмельницького, то пригадайте хоча б, що було сто днів тому. Як стрімко «двовекторний» Кучма перетворився на жалюгідну маріонетку Кремля.

Блок третій, кримський.**І не тільки...**

Знаменно, що Віктор Ющенко визнав наявність не лише сепаратистських тенденцій у Криму, а й міхтенічного протистояння на півострові. Обидва попередники Віктора Андрійовича про це добре знали, але, мовляв, страуси, ховали голови у гарячий пісок фороського пляжу.

Однак сама констатація факту ще не є рекомендацією, як вийти з кризи. Що ж було запропоновано у прямих ефірах? Підписання меморандуму про примирення і ненапад між росіянами, українцями і кримськими татарами. Одне слово, як говорив улюблений герої улюбленого мультфільму радянської дитини: «Робіть, давайте жити дружно!».

Проте «робіть» від самих лише заклики, навіть якщо вони лунають з президентських уст, мирно не житимуть. Чому? Бо в Криму справжнім каменем спотикання є не суперечності між автохтонними та прийжджними, між православними і мусульманами, між «хаклами» і «кацапанами».

Реальним вогнищем потенційної громадянської війни на півострові є база Чорноморського флоту Росії у Севастополі. Доки московський трикопир майоритиме над українськими землями, спокую в Криму та Україні не буде.

Чи розуміє наша нова влада, що косметична хірургія — не найкращий засіб боротьби з раковою пухлиною?

Блок четвертий — про злодіїв і двічі судимих

Віце-прем'єр Томенко днями публічно розповів про великий знаменитий випадок. На трасі Київ — Черкаси він спеціально загальмував біля поста ДАІ і запитав у службиків: «То що, хлопці, це бере-те чи не бере-те?» Службиків поспіли, зіткнули в унісон, а потім сказали, що наспівді: «Розумієте, пане Томенко, у нас зараз перехідний період».

А якщо без жартів, то «перехідний період» затягнувся не лише на трасі Київ — Черкаси, а й по всій Україні. Чи розуміє це Президент? Чи розуміє він, що широко розрекламована боротьба з корупцією поки що зводиться до полювання на дрібну рибу. А справжні хижакі спокійнісінько виждують за кордон, бо проблеми з візами лише у чесних пересічків українців.

Можна лише вітати намір нової влади не співпрацювати зі злодіями, особливо з тими, хто має за плечима дві судимості. Якщо мається на увазі «професор», то він і сам не співпрацюватиме з помаранчевими, навіть якщо його дуже попросять. Однак є інші.

Кілька тижнів тому Віктор Ющенко прийняв запрошення найодіознішого з українських «професорів євреїв» Вадима Рабиновича відвідати приватну синагогу цього медіа-олігарха, аби взяти участь у одній з релігійних церемоній іудейської общини. Залишили поза межами цього коментаря той сумний факт, що цим чинником Віктор Андрійович порушив один з фундаментальних канонів православного християнства. Акцентуючи наразі співпрацю нової влади зі старим кумівським проїждистом, який, між іншим, має дві судимості за кримінальні злочини, а не одну, як він сам запевняє. Отож що не можна Януковичу, те дозволено Рабиновичу?

Наприкінці минулого тиж-

ня Віктор Ющенко оголосив про свій намір звільнити всіх без винятку державних чиновників, призначених попереднім режимом. Аж до рівня районних адміністрацій. Однак, хоч як це дивно, Віктор Андрійович і його Генеральний прокурор не заважують численних заяв і публікацій стосовно заступника міністра МВС генерала Москаля. Мається на увазі, зокрема, обґрунтоване звинувачення у правового бовбівства працівниками дніпропетровської міліції мінімум кільканадцять бездомних жителів обласного центру. Парадоксально, що й сам генерал не заперечує своєї участі у цьому злочині. Проте й надалі координує боротьбу зі злочинністю і корупцією.

Наприклад, замовчується той факт, що Притула не була такою собі сірнською провінційною дівчиною. Вона входила до так званого «журналістського пулу», себто дуже і дуже обмеженої групи представників ЗМІ, безпосередньо допущених до прямого спілкування з... Леонідом Кучмою. Понад те, вона супроводжувала Леоніда Даниловича у його офіційних поїздках. Хто і за які заслуги зробив цій дамі таку протекцію? Невідомо.

Прислухаючись якось і те, що одразу після закінчення Гонгадзе наступної жакливі заходи у лісі під Тарашевою адміністрація США терміново оформувала величезну суму готівкою на захист і розвиток незалежних ЗМІ в Україні. За вірогідними даними, йшлося про мільйон доларів США. Цю

зробив цього тоді, коли брудна наклепницька кампанія лише набирала обертів? Відповіді немає.

Блок сьомий. Українськість української влади

Цікаво, чи усвідомлює Віктор Ющенко, що ті маленькі українці, яких він так любить, живуть у неповноцінній державі? Саме так — неповноцінній. Незалежна Україна з гачковим посміхом ратифікувала наймодерніші хартії про захист мов національних меншин. Проте в тому, що стосується її державної, української мови, чи досі діє застарілий закон радянських часів.

Україна має спеціальний держкомітет, який дбає, аби

Єврейська організація, яку він створив і очолює, ще два роки вів взаємодію з цим підрозділом ОФШІНІЕ шефство. І що? І нічого! Мовчить стара-нова Генпрокуратура, впритул нічого не бачить оновлене МВС, а секретарша РНБОУ пана Порошенка більше хвилює, аби, не дай Боже, не закрили десь бодай один клас з російською мовою викладання.

Уже в перші дні президентства Ющенка так зване організоване єврейство України зареєструвало до нього з відкритим листом, що за змістом своїм був ультиматумом. Від нього влади вимагалося негайно запровадити посаду радника Президента України з питань антисемітизму. Питання, чи насправді існує антисемітизм в Україні, авторів листа не хвилює.

Відомий ставленням іудо-нацистів, а зарозом — виконувач обов'язків голови Держкомітету у справах національностей пан Воронін подав Генпрокуророві офіційну заяву з вимогою притягати до кримінальної відповідальності авторів резонансного «Звернення ста». Вислужитися вирішив перед господами?

Звернення ста представників української політичної, наукової і культурної еліти до президента Віктора Ющенка з вимогою припинити антидержавну діяльність так званого «організованого єврейства» оприлюднено місяць тому. Відповіді з Банкової автори так і не дочекалися. Натомість усе той самий невагомий Рабинович, вислужившись уже перед новою владою, подав до суду сфальсифіковані звинувачення на адресу кількох ініціаторів Звернення. Що характерно, суд, прийняв цей черговий політичний донос — як у недавні недобрі часи іудо-нацистського засилья. Ауслід за Рабиновичем потяглася до «караючого меча» і державна структура — вже згаданий пан Воронін зі Держкоманду.

У них під рукою завжди є загони юних фашизоїдів-бейтарів, які всім ще зображать за необхідності і в скінхедів переодягаються, і саваски в Рабиновича на воротах намолюють, і американського дипломата по'ють... Для іудо-нацистів головне — мати свого капо безпосередньо поряд з українським Президентом. Проте цього ім ще замало. У тому ж листі є ще одна вимога: створити, знову ж таки, при секретаріаті Президента спеціальний підрозділ з боротьби з отриманим віртуальним антисемітизмом. Ця структура мала б відслідковувати, виявляти, розслідувати і карати.

Себто перебрати на себе функції, які, згідно з Конституцією, є в компетенції українських правоохоронних органів. Деталізуємо ситуацію. Згідно з Конституцією України, всі громадяни нашої держави є рівними, незалежно, зокрема, від національності і віросповідання.

Створення національної структури, покликаної захищати проти євреїв, є грубим порушенням Конституції. Уявіть, що буде, якщо завтра до Президента звернуться представники інших національних громад з вимогою створити спеціальні державні структури саме на захист їхніх етносів.

Те саме щодо права «антисемітського комітету» встановити, яка саме публікація є антисемітською. По-перше, це відношення забороненої Конституцією цензури. По-друге, українське законодавство чітко визначає, хто саме і на яких підставах видає або анулює ліцензії для ЗМІ. У разі конфліктних ситуацій, згідно з Основним Законом, справа вирішується в суді, і тільки в суді.

Чи розуміє Віктор Ющенко, що йому відкритим текстом пропонують створити антиконституційний орган, який собі іудо-нацистське гестапо? Відповіді на це запитання справжні патріоти України так і не дочекалися. Натомість, як ми вже зазначали, першу вимогу авторів ультиматуму виконали. Моше Кантора, самозваного борця з неіснуючим «фашизмом в Україні», призначено радником Віктора Ющенка.

То який же рівень українськості української влади?

Блок восьмий. «Звернення ста патріотів» — голос волаочого у помаранчевій пустелі?

Цікаво, чи випадково Пінчук із Шустером запланували своє «телешоу з Президентом України» саме в день головного державного свята Ізраїлю — чергової річниці незалежності цієї держави? Чи може, «якось само вийшло».

На продовження теми: чи випадково саме напередодні дня незалежності Ізраїлю

Тут напрошується ще одне питоичне запитання. Віктор Ющенко відправляв у відставку голів адміністрацій навіть у якомусь там Старозаборізькому районі тільки за те, що вони були призначені на свої пости колишньою владою. Мовляв, то не прийма, то — принцип. Однак! То себе насправді дискредитує, то це шеф Держкоманду Вас Кучми Геннадій Москаль його перший заступник Воронін. Саме вони вітлювали в життя провакційний задум Віктора Медведчука — вчинити широкомасштабну судову розправу над усіма незалежними ЗМІ, а якщо ширше — то й над усією українською політичною опозицією. Даруйте за різкість, але гавкунівся Україні чиновницька заповідь: Москва і Воронін — далі нікому! І що в результаті? Москаль підливиці до заступника міністра МВС, а Воронін, подекуди, з виконувача обов'язків стане повноцінним головою Держкомітету. Себто — принципів нові влади закінчується там, де починаються інтереси міжнародного іудо-нацизму.

До речі, українське законодавство не послугує саме терміном «антисемітизм». Стаття 161 КК України передбачає кримінальну відповідальність за ДІ, спрямовані на розпаловання МІЖНАЦІОНАЛЬНОГО ворожнечя. І взагалі, антисемітизм — не правовий термін. Це визначення з царини соціальної психології. Той, хто стверджує, що іудобойня — це щось небезпечніше, аніж, скажімо, русофобія, франкофобія чи інші фобії, спрямовані проти конкретних етносів, є за природою своєю расистом, оскільки обстоє вищість євреїв над іншими народами планети. Ось до чого може призвести небезпечна гра з самою лише термінологією.

Природно, жодне із запитань, які стосувалися реакції Віктора Ющенка на «Звернення ста», до студії прямого телебачення не потрапили.

Замість постскрипту

Наступну появу Віктора Ющенка на «Шустер-ТВ» заплановано через наступні сто днів. Сподобалося! Ну що ж, кажемо, оскільки принцип іудейської по-культури: що мусить тривати. А ось доки? Це вже запитання не до шустерів, а до нас з вами.

А стосовно Віктора Андрійовича, то нехай не ображається на нас за різкість. Як там у класичному анекдоті про парадоксальну ситуацію? Не всяк той ворог, хто на тебе... критику наводить, і не всяк той друг, який тебе від цієї критики оберігає. Тут головне — не на кожний прямий ефір погоджуватися.

Валерій ЛАПІКУРА
Наталія ЛАПІКУРА

ЗАПИТАННЯ, ЩО НЕ ДІЙШЛИ ДО ПРЕЗИДЕНТА

Блок п'ятий. Що радить Президенту?

Коли вже йдеться про присутність у найближчому оточенні президента України людей з темним минулим, то напрошується запитання: в який спосіб в особистих радниках Ющенка опинився громадянин Ізраїлю та Росії Моше Кантор? Українські ЗМІ, зокрема газета «Сільські вісті», однозначно оцінили це призначення як ганебне. Зацікавлені можуть зайти на форум сайту www.mig-news.org.ua, де цьому кримінальному авторитету й олігарху з примісними нахилами присвячено окрему тему «Хто такий Кантор?».

Характерно, що одразу після появи цієї публікації на захист Кантора кинувся Вадим Рабинович. У своїй гнівній заяві з погрозами «всіх засудити» він охарактеризував свого соратника по ідо-нацизму як «борця-антифашиста». Відтак виникають наступні міркування: фашизм як ідеологічний расистський доктрина ліквідовано зусиллями країн антигітлерівської коаліції 1945 року. Фактично тоді ж припинилося його діяльність міжнародні та регіональні антифашистські організації. На цей час існує лише один різновид расистської ідеології — іудо-нацизм. Саме ця ідеологія сповідується Єврейським єврейським конгресом, лідером якого є М.Кантор. То що — він сам проти себе бореться? Цікаво, цікаво...

Блок шостий. Гонгадзе, Зварич та «Українська правда»

Навіть УТ-1, телеканал, який, згідно з традицією, стовідсотково вірний державній владі, наважився зазначити, що нова державна влада поспішає виконувати далеко не всі свої передвиборні обіцянки. Зокрема, вже кілька разів переносився остаточний термін завершення слідства у справі Гонгадзе. Написати ім'я покійного журналіста на помаранчевих прапорах виявилось набагато легше, ніж оприлюднити імена виконавців, а головне — замовників злочину. Чому?

Офіційна легенда про хорового Гію Гонгадзе канонізує не лише його, а й таку собі пані Притулу. Ця нікому не відомо невідомо провінційна журналістка намілилася протистояти могутній репресивній машині кумівського режиму, заснувану власним коштом сайту «Українська правда» і запросила безробітного тоді Гонгадзе керувати цією проектом. Що було далі — відомо. Однак не до князя.

суму з рук американського посла одержала все та ж Притула, як разпом (???) перетворилася з вірогідної кумівської писки на символ української опозиційної преси. Невдовзі, щоправда, «Символ» згас, до Сполучених Штатів Америки, одержавши без будь-яких ускладнень і візу, і право на проживання.

Звучить цинічно, але найбільше вигоди з трагедії родни Гонгадзе зробила саме пані Притула. Притулилася.

А тепер щодо Романа Зварича. Скандал навколо міністра юстиції кілька тижнів поспіль тримав у напруженні не лише його відомство, а й увесь уряд. Що роздмухав цей скандал? Понад те — започаткував? Сайт пані Притули «Українська правда». Вона й надалі керує ним з свого американського прихистку. Хто розкопав особову справу удедта, а згодом викладача Зварича в архівах Міністерства освіти США? Згідно з версією сайту, якийсь анонімний автор. Ну добре, часи у нас зараз настільки ганебні, що ми анонімики вишлюємо на перших сторінках видань. Однак чи не ховається за цим «анонімом» сама пані Притула та її справжні господарі?

Опосередковану відповідь дав сам Роман Зварич, поспішивши на якийсь опозиційний до нього силі в українській діаспорі США. Для втаємничених у ситуацію професорів членів і цього досить, оскільки українська громада Америки поділяється не лише за ознакою «мелньниківці-бандерівці», а й за своїм ставленням до іудо-нацистського домінування в США. Частину наших співвітчизників як справжні патріоти Америки вважають єврейське засилья у владі та ЗМІ явищем антидемократичним. Частина ж колабораційне з американськими та міжнародними іудо-нацистами. І напевне, донос на Романа Зварича вийшов із середовища іудейованих колаборантів.

Зварич став об'єктом переслідування, бо, по-перше, він один з найяскравіших представників українського політичного світу. Можна говорити про його чесноти і вади, але він є кінцевою ланкою в захисті національних інтересів України. По-друге, як вважає сам Зварич, публічна розправа над ним є пересторогою іншим національно свідомим міністрам уряду Юлії Тимошенко. І ця пересторога, зрозуміло, не від безладної української політичної опозиції, а від добре організованих міжнародних іудо-нацистських структур.

Президент Ющенко, врешті-решт, публічно захистив свого міністра юстиції. Те нормально. Проте чому він не

нуль цілих дві десятих від загальної кількості населення України почувалися краше, ніж їхні брати по етносу в Ізраїлі. І в той же час державотворчий український етнос не має жодного законодавчого акта, який захищав би його інтереси.

Україна за часів Кучми опинилася під інформаційною та культурницькою окупацією чужих держав. Від податкового геніциду майже повністю виведено українську книгу. Здавалось б, слід зробити висновки. Проте нова влада якось і зробила щось для найзідленішого міністерства — Міністерства культури і мистецтва, то це накинута цьому відомству ще й туризм. Ніхто не подумав: як виглядатиме абрелатура — «Міністерство культури-туризму».

Промовиста подробиця: після перемоги Помаранчевої революції російські видання вимогу Кремля підписувати угоди зі своїми українськими дистрибуторами за однієї обов'язкової умови: вони не повинні продавати у своїх магазинах... українські книги. Як реагує на цю відверту підлість глава держави? Заявою про те, що український книгопродавці потрібно позбавити пільг. Мовляв, як нікому — то нікому. Що це? Нерозуміння ситуації? Чи може, свідоме обмеження інформації, яка має лягати на стіл Президенту?

А тепер — про речі відверто скандальні. Відомо, що в Україні існує кримінальна відповідальність за найманство. Себто, якщо громадянин нашої держави піде на службу до іноземного військового формування, нехай навіть регулярної армії — наприклад, французького іноземного лану... — то йому краще додому більше не поїкатися. Бо одразу по поверненні на нього чекає десять років позбавлення волі. Однак то парадокс — виявляється, в Україні переважає більшість випускників ЄВРЕЙСЬКИХ шкіл і гімназій одразу по закінченні цих навчальних закладів вирушають до Ізраїлю. І не для продовження свого навчання в тамтешніх університетах чи Політехніці, а для служби у збройних силах Ізраїлю. І не в якихось там військових підрозділах, а в антитерористичному спецназі. І беруть охоче, бо необхідну морально-психологічну, фізичну та початкову військову підготовку вони отримують в Україні! Це не секрет. Про це відверто написав недавно на сайті «Українська правда» відомий симпатик іудо-нацизму Сергій Грабовський. Фотопротест з українсько-ізраїльського антитерористичного легіону вивчили видання, що належать Вадиму Рабиновичу.

✓ Погляд

ЄВРОСОЮЗ ЯК МОЖЛИВА МОДЕЛЬ МАЙБУТНЬОЇ ДИКТАТУРИ

Захоплення єврейськими більшовиками влади в Російській імперії призвели до масових **генцидів та етноцидів**, зокрема **українства**, що нагадує страшні сторінки біблійної історії про захоплення давніми євреями Ханаану, про організований ними голодомор у Давньому Єгипті, про масове винищення населення Персії та інші страшні злочини, освячені богорочим культом. Мети юдо-масонських таємних товариств зі знищення національних монархій, традиційної віри, автохтонної еліти, патріотизму та морально-правових засад існування суспільства майже повністю досягнуто вже в XX столітті. Побудова багатонаціональних держав без національних кордонів, національних урядів, національної валюти і національних ідеалів відбулася у Сполучених Штатах Америки, СРСР і нині відбувається шляхом створення чергової химери — **Євросоюзу**. У США представники різних рас і народів називаються «американцями» (хоча справжні американці — автохтонні індіанці — вже давно у резерваціях). У СРСР багатонаціональна, строката спільнота називалася «єдиним радянським народом». У Євросоюзі носії різних мов, традицій і етнічного походження набувають узагальнювальної назви «європейці».

Ідея об'єднаної Європи, як доводять дослідження, виникла саме в **юдо-масонському** середо-

вищі. Ще 1867 року було створено міжнародну масонську організацію — Лігу миру і свободи. Вона проголосила ідею **Сполучених Штатів Європи**, яка передбачала ліквідацію національної самобутності і створення космополітичного суспільства. Цей масонський альянс, філії якого були в багатьох європейських країнах, подібно до ордену ілюмінатів єврея **Вейсгаупта**, поєднував масонів, єзутів та юдеїв. У боротьбі за владу цей альянс юдо-масонських заколотників зіткнувся з другою гілкою підірваних організацій — Інтернаціоналом німецького єврея Маркса. Саме ці гілки політичної організації злочинності створили і реалізували ідеологію політичного бандітизму, кульмінацією якого стали соціалістичні революції. Цікаво, що саме таку назву — «Сполучені Штати Європи» — мала і одна з праць організатора соціалістичної революції 1917 року, «калмико-єврея» Леніна—Бланка.

Ідеологія політичного бандітизму, як і будь-яка інша антилюдська та богороча течія, живиться тільки одним — ненавистю. **Вейсгаупт, Маркс, Ленін, Троцький** та інші єврейські ватажки сатанинського заклоту проти християнської європейської цивілізації нацьковували одне на одного різні соціальні верстви: спочатку буржуазію проти аристократії, потім пролетаріат проти буржуазії, маючи зиск з цієї внутрішньона-

ціональної ворожнечі. Сучасні послідовники цих єврейських політичних бандітів замість «соціалістичної революції» здійснюють «**культуру революцію**», у ході якої відпрацьовується той же метод нацьковування, але вже не соціальних верств, а різних **демографічних груп**: жінки виступають проти чоловіків під прапором фемінізації; молодь — проти традиції старшого покоління («сексуальна революція»); сексуальні меншини замість позбутися своїх патологічних збочень «борються» за «свої права»; пропагуються аборт, контрацептивні засоби, свобода дошлюбних стосунків, свобода віросповідання — аж до сатанинського сексу; преса оголошує свободу розпуті, тобто абсолютну свободу і незалежність від традиційної моралі. У результаті — катастрофічне зниження народжуваності, передчасна смерть, соціальна апатія, розповсюд-

ження наркотиків і перетворення народу, за висловом відомого російського соціолога М. Данилевського, до самостійного історичного діяча на етнографічний матеріал.

Таким знехутованим «етнографічним матеріалом» легко керувати, на нього легко накинути ярмо, що детально описано в скандально відомих і дуже прозорливих «Сіонських протоколах». Саме в Європі, згідно з цим страхливим документом, буде побудовано «**юдейське царство**» на чолі із загальноєвропейським диктатором єврейського походження. Саме в Європу переміститься і «**фари-сейський центр**», якому вже набридли виснажені ним США і якому необхідно опанувати старий континент, оскільки, як відомо з класики геополітичної науки: хто панує в Євроазії — той панує в усьому світі.

Таким чином, історія СРСР стає у XXI столітті історією США, а замість цих космополітичних і не дуже вдалий утворень постає Євросоюз — наступна «**федерація народів**».

Згідно з **конституцією** Євросоюзу, на чолі цієї новітньої федеративної держави постійно перебуватимуть на 2,5 року, але влада його матиме представницький, тобто номінальний характер. Фактична влада буде в руках **прем'єр-міністра** — майже як у моделі державного устрою юдейської Хазарії. **Міністрами** стануть представники країн —

членів Євросоюзу за принципом: одна держава — один міністр. Затвердження прем'єра стане prerogative **Європарламенту**, який до того ж ухвалюватиме закони нової держави, а за їх суворим виконанням слідкуватиме **Європейський суд**. Наразі дуже показовим є те, що в конституції юдо-масонської Об'єднаної Європи немає й згадки про **християнство**, завдяки якому відбувся феномен європейської цивілізації. У зв'язку з цим Римський Папа Іван Павло II оголосив європейську конституцію **безбожним документом**, який відкидає двохтисячолітню християнську традицію. Позиція Папи Римського повністю збіглася з позицією Патріарха російського Олексія II, який також заявив про неприпустимість **безхристиянської конституції** Європи.

У цілому запропонована європейська конституція вельми нагадує страхливу диктаторську модель, описану в загальновідомих «Сіонських протоколах». Особливо якщо врахувати головний керівний орган Об'єднаної Європи, в якому лише 20 — 25 міністрів (саме стільки було в радянсько-тоталітарному Політбюро). До того ж кожний міністр представлятиме якусь європейську державу, а не певний європейський народ. Наприклад, нинішній президент Польщі Квасневський і міністр закордонних справ цієї країни Ротфельд, віце-канцлер і

«закордонний міністр» Німеччини Фішер, комісар Євросоюзу Солана і міністр закордонних справ Болгарії Пасі, як і багато інших урядовців європейських країн, — єврейського походження. Якщо всі такі міністри опиняться в загальноєвропейському органі управління, то це й означатиме встановлення єврейської влади в Європі. Наразі прем'єр-міністра затверджує Європарламент, який також може складатися переважно з єврейських депутатів. За прикладом далеко ходити не треба: в українському парламенті євреї, за даними народного депутата В.Семенюка, становлять 45%, а в усьому населенні України — всього 0,2%. Не важко уявити, які саме закони прийматиме такий «європарламент». Те саме стосується і Європейського суду, який може повторити історію судових органів США, де, за даними ізраїльського дослідника Іс. Шаміра, більше половини найвпливовіших юристів — євреї.

Встановлення у християнській Європі чужинської для неї **єврейської диктатури** невідворотно призведе до ситуації, зображеної у новозаповітному Апокаліпсисі Івана Богослова. Однак це вже окрема тема (див. наступне число газети).

ПОЛІТОЛОГІЧНИЙ ТЕСТ: Хто з перелічених урядовців належить до титульної нації своєї держави?

Президент Австрії — **Г.Фішер**, канцлер — **В.Шошесль**, віце-канцлер **Г.Горбах**, міністр економіки — **М.Барнштайн**, міністр освіти **Е.Герер**; президент Естонії — **А.Рюйтель**; президент Словаччини — **І.Гашпарович**; президент Фінляндії — **Т.Галоген**; прем'єр Чехії — **С.Гросс**.

Георгій ШОКІН, голова Української Консервативної партії

✓ На часі

Увечері 10 травня «оновлене» УТ-1 показало програму «Голокост. Людина, влада, історія». Щоправда, жодної із заявлених тем і підтем передачи не розкрила. На це були свої причини.

З достовірних джерел редакторам сайту стало відомо, що спершу цю програму планували як круглий стіл у прямому ефірі. І її організатори — горезвісний Йосип Зісельс (той, який вимагає віддати йому як представникові всіх українських євреїв усе єврейське майно, кошти та нерухомість, конфісковані свого часу комуністами і гітлерівцями в Україні) та апологет юдо-масонства в Україні Мирослав Попович — інакше визначили тему дискусії. Мало йтися, не більше й не менше, як про... історичну провину українців перед євреями та участь тих самих українців у винищенні євреїв у 1941 — 45 роках. Власне, Зісельс із Поповичем нічого нового не винайшли, бо що тезу не раз публічно обстоював свіжопризначений радник Президента Ющенка, мурманський кримінальний авторитет і один з лідерів світового юдо-нацизму Моше Кантор (див. наш коментар від 5 травня «Скандальне призначення»).

Проте, як то кажуть, кіна не вийшло. Круглого столу не було. Як і прямого ефіру. Замість усього цього

ГОЛОКОСТ У КРИВОМУ ДЗЕРКАЛІ ЗІСЕЛЬСА—ПОПОВИЧА

оновлене УТ-1 засадили «ідеологічний продукт» у традиції навіть не Кучми — Медведчука, а Суслана — Щербинського. Вичадили сльозу, пригломчили статистику, нацяткали вінегрет окремих фраз з довжелезних інтерв'ю, підсилили музичним супроводом і ось — справжню трагедію єврейського народу перетворили на дешевий мексиканський серіал.

Однак попри титанічні зусилля (а може, й професійну неспроможність телевізійників) дешчацікавого усе ж таки вилетіло в ефір. По-перше, і Зісельс, і Попович, і підготовані юдейськими грантами істориками наголошували на «винятковості і неповторності Голокосту». Мовляв, решта трагедій інших народів — то так собі, епізоди історії.

Усіх перевершув Станіслав Кульчицький, який сказав, що Голодомор 1933 року, на його переконавання, не був генцидомом проти українського народу. Це, мовляв, — лише політична акція Сталіна, яку він здійснив, а потім забув

про неї і більше ніколи до цієї практики не повертався. Чи ж то панові Кульчицькому невідомо про мільйон українців, померлих від Голодомору 1947 року? Такою ж брехнею була і теза професора (?) Поповича про те, що юдофобія Сталіна проявлялася ледь не з 20-х років. Насправді ж кривавий радянський диктатор охоче сотням тисяч більшовицьких юдо-нацистів мало не в усіх своїх кривавих акціях проти народів СРСР. Саме він роздумував у свідомості радянських євреїв жадою помсти за те, що їх начебто мучили і переслідували ще в царській Росії, і спрямовував цю страшну стихію у чіткі рамки боротьби з «ворогами народу». Понад те, до певних пір Сталін залюбки приймав матеріальну і фінансову допомогу від міжнародних сіоністських і відверто юдо-нацистських організацій. І лише наприкінці власного панування, коли обламалася ідея перетворення Ізраїлю на Єврейську Радянську Соціалістич-

ну Республіку, вождь увійшов у роль великого патріота землі російської і ворога супостатів-космополітів. Однак це окрема тема. Повернімося до телепрограми про Голокост.

Найнебезпечніша, на нашу думку, ідея прозвучала у викладі Йосипа Зісельса, фактичного радника нинішнього Президента України не лише з єврейських питань, а й з проблем усіх національних меншин в Україні. Зісельс, здається, вже умовив нову владу створити за державний коштів такий собі меморіал «жертв усіх диктатур XX століття». Як ми зрозуміли, в цьому майбутньому меморіалі трагедія українських Голодоморів, генцид вірмен, винищення фашистами циган, етноцид проти кримських татар, та й взагалі — всі політичні репресії юдо-сталінізму будуть представлені як другорядні епізоди історії на тлі «глобальної катастрофи євреїв». Що б подумав, що глобальною духовною (і не лише) катастрофою стане сам факт втілення цієї концепції в реальність!

В одному з епізодів програми, відзнятому у Центрі з вивчення історії Голокосту, промайнув у кадрі Дмитро Джангіров... у юдейській камілавці. Отакі! Скільки його знаємо, подавав себе за осетина, а тут глянть — засвітився!

P.S. До речі, щодо претензій пана Зісельса до головного уповноваженого з реституції єврейської власності. Пане Зісельсе, ви стверджуєте, а не лише в Україні, що ВСІ євреї добули право на відшкодування матеріальних інтересів у цій проблемі. Так принесіть юридичний оформлений папірець від КОЖНОГО єврея, який потерпів од більшовиків і фашистів. Це не політика — це вже фінанси. Вам навіть на пошті на слово не повірять, що ви прийшли отримати переказ у десять гривень для вашої тещі — попросять, аби сама вона прийшла чи бодай написала доручення. А тут же не десять гривень!

P.P.S. Згідно з офіційними даними сучасних демографів, до 1917 року в царській Росії проживало близько семи з половиною мільйонів євреїв. Шонайменше п'ять мільйонів — в кордонах нинішньої незалежної України. Отже, кожен нащадок цих мільйонів, згідно із твердженням Зісельса, має право на компенсацію — як жертва більшовизму. Далі: згідно з тією ж статистикою, з 1941 до 1944 року жертвами Голокосту стало півтора мільйони

українських євреїв. Тож відповідно їхні нащадки, згідно з планом Зісельса, мають право на подвійну компенсацію — як такі, що потерпіли і від більшовиків, і від гітлерівців.

Що характерно: єврейське майно конфісковували російські більшовики. Переважно — євреї. Відомо, що правонаступником СРСР офіційно вважається путінська Росія. Голокост спланувала і провела гітлерівська Німеччина. А компенсацію всі ці зісельси вимагають від незалежної України.

Цікаво було б глянути на фізичного юдо-нациста, коли певні українські громадські організації офіційно вимагатимуть від уряду Ізраїлю як офіційного представника всього світового єврейства реституції за майно та кошти, які втратили українці під час ініційованої юдо-більшовицькою революцією 1917 року та наступної громадянської війни, за відбрана в часи колективізації, конфісковане під час репресій проти «ворогів народу»? А окремим рядком такої вимоги могла б стати фінансова компенсація за КОЖНОГО українця, який загинув у Голодоморі, в катівнях НКВС і таборів ГУЛАГу. А там би і кримські татари приєдналися... Подогтеся, ідея заслуговує мінімум на ґрунтовне обговорення. У прямому ефірі. І з інтерактивним телефонним зв'язком. Хай послухають, що люди скажуть.

✓ Відкритий лист

«...ПОТРІБНО РОЗКРИВАТИ ЇХНЮ КРИМІНАЛЬНУ СУТНІСТЬ»

Голові ВГПО «Український вибір», президенту МАУП і МКА, заслуженому працівнику освіти України ШОКІНУ Г.В. від НЕСТЕРАКА В.М.

За всю історію України, після Івана Франка і Михайла Драгоманова, Ви першим професійно і глобально порушили два питання: розвиток української нації і боротьба із сіонізмом, який гальмує її розвиток.

1. Я вважаю, що вже настала пора науково дослідити і сказати світу правду, хто спланував і організував Голодомор 1932 — 1933 років, внаслідок якого було знищено приблизно від п'яти до десяти млн українців.

Тепер дуже вигідно зацікавленим особам, що національну трагедію звалити на сталінський режим, заховавшись за ним, щоб не сказати про істинних його винуватців.

На підставі архівних документів СБУ, МВС і партійних органів необхідно підтвердити, що в 1932 — 1933 роках при владі було 90% сіоністів, які спочатку в народі відібрали хліб, а потім відібрали в містах і районах торгшини, аби відібрані у народу хліб продавали йому ж за золотом.

У цій національній катастрофі необхідно поставити крапку.

Ініціюючи це питання перед Верховною Радою України і ООН, кваліфікувати Голодомор як геноцид проти українського народу і вимагати, аби світовий сіонізм відшкодував заподіяну ним шкоду так само, як Німеччина відшкодувала Ізраїлю за геноцид євреїв у Другій Світовій війні.

2. Стратегія світового сіонізму спрямована на економічне, політичне, дипломатичне підкорення Європи і захоплення нафти на Сході.

Щоб захопити Європу, їм необхідно підірвати міць Росії. Задля цього сіоністи намагаються відірвати від Росії Україну, де вони мають глибоке коріння, а Ви заважаєте їм ці стратегічні плани втілювати у життя. Вони планово і по-

ступально знищують Вас через владу, пресу і правовим шляхом через суди, тому у Вас повинна бути адекватна позиція на їхні протиправні дії.

На ключових посадах у Вас мають бути патріоти, професіонали, які добре знають єврейське питання; необхідно створити свою систему безпеки, кваліфікований захист Ваших інтересів у судах.

3. Ваша стратегія боротьби із сіонізмом в Україні має здійснюватися тільки правовими методами. Слід не захищати від них, а розкривати їхню кримінальну сутність, не подавати позови до суду про захист честі й гідності, а кваліфіковано збирати докази і підтверджувати факти порушення сіоністами рівноправності громадян, спрямованості їхніх дій на розпалювання національної ворожнечі, на решті відсилати відповідні документи до прокуратури на предмет порушення проти винних кримінальної справи за ст. 161 ч.2 або ч. 3 КК України.

4. Українському народу через пресу і телебачення потрібно роз'яснювати суть єврейського питання, організовувати круглі столи з участю вчених, а також інших фахівців з цього питання. Перекласти і видати в Україні книжки світових авторів, які в різні часи і в різних країнах боролися із сіонізмом.

5. В Україні створюються передумови для розколу православія. За 13 років так званої української незалежності сіоністським капіталом побудовано в містах і селах тисячі молитовних будинків. Тисячі громадян втягнуто фактично у дві секти: Євангельську і Свідків Єгови.

Сіоністи вклипи в одруження людей мільйони, аби реалізувати свої плани, використати зазобов'язаних людей на виборах. Крім того, ці віруючі рано чи пізно полишать цю цей грішний світ і заповідатимуть свою нерухомість Богові, а це означає, що їхні гроші осідатимуть в американських банках. З цим національним злом у майбутньому необхідно боротися.

Інформагенція «Українські новини», повідомила, що своїм указом Віктор Ющенко призначив радником такого собі В'ячеслава Кантора (за паспортом Моше Кантор). Редактори у своєму коментарі «Юдо-нацист Моше Кантор публічно виправдовує Голодомор» охарактеризували скандальним уже сам факт зустрічі Президента України Ющенка з цим, як кажуть самі євреї, типом з-під темної зірки.

Нагадаємо, що громадянин Ізраїлю і Росії Моше Кантор, віце-президент Євразійського єврейського конгресу та член керів-

✓ Нові видання

ТАК РОЗПИНАЛИ УКРАЇНУ

«Терор голодом і повстанська боротьба проти геноциду українців у 1921—1933 роках» — таку назву має книга українського вченого-історика Володимира Улянича. Багато прочитав я про ті страшні роки, сам писав про них у нашій газеті. А все ж щоразу, коли випадає взяти до рук щось нове з того трагічного літопису, знову і знову щемить серце і болить душа. Ось і це наукове видання — це одна часточка у доробок наших науковців, тих, які справді мають право називатися українськими вченими, патріотами України.

У книзі висвітлено злочинну стратегію та механізм винищення українського народу неюдюким тоталітарним режимом. Наведено і вже відомі, і досі невідомі (мені принаймні) цифри і факти. І

за кожним рядком, кожного таблицю — кров і слози мого народу.

І раніше доводилося читати й чути з оповідей очевидців, що український народ, насамперед селяни, не корився визискувачам. Була збройна боротьба у 20-х роках — уже навіть після знищення більшови-

ками Української Народної Республіки, — були Зимові походи, був Холодний Яр. І були сотні партизанських — саме так їх називали — загонів, які чинили запеклий опір темній силі. Про це також розповідається у книжці. На жаль, опір було придушено — жорстоко, підступно, віроломно, із застосуванням нацьковування брата на брата, сина на батька, сусіда на сусіда. Тоді наш народ не спромігся скинути кайдани. А кати заявляли, що ті кайдани довчні.

Мимоволі зринає в уяві паралель між тими чорними роками і нашим сьогоденням. Нібито визволення — і знову в ярмі. Відвертого геноциду немає — то чому ж скорочується з року в рік число українців? Під звуки національного гімну, під святим прапором втрачаємо землі, заводи, ліси, втрачаємо су-

веренітет, незалежність.

Певен, кожен, хто прочитає цю книжку, неодмінно замислиться над усім, про що я тут сказав. Книжка буде корисною широкому загалу, а насамперед молоді. Бо свої кривди забувати не можна. Іноді можна простити, але забути — ніколи. Бо хто забуває страшне минуле, той приречений на його повторення.

Видала книжку «Терор голодом і повстанська боротьба проти геноциду українців у 1921 — 1933 роках» Міжрегіональна Академія управління персоналом, Академія, до речі, видає багато наукових і науково-популярних праць, які проливають світло на раніше замовчувані та заганяні заборонені до згадування сторінки нашої історії. Інші книжкова новинка, либонь, з низки найкращих таких видань.

«ЗЛОЧИННА СУТЬ КПРС — КПУ»

Недавно у видавництві Міжрегіональної Академії управління персоналом побачила світ книжка народного депутата України Левка Лук'яненка «Злочинна суть КПРС — КПУ. Нюрнберг-2».

Колоніальне минуле гнітить незалежну Україну. Без публічного суду над злочинною КПРС — КПУ важко звільнитися від промисловського дурману й почати справжнє відродження нації.

Українці, щоб знову стати собою і зайнятися своїм державотворенням, мають звільнитися від юдо-сіоністського комунізму й прийняти у свої душі українську на-

ціональну ідею.

Ця нова невеличка книжка Левка Лук'яненка містить величезну кількість фактів про винищення українців задля перетворення української етнічної території в територію московської комуністичної імперії. Злочинна суть цих методів очевидна, і обвинувальний висновок, надрукований у цьому виданні, надає їм юридичної форми. Документи цієї книжки можуть бути початком збирання доказів злочинної діяльності КПУ супроти української нації.

Організатори

злочинної влади

Що це за люди були, в яких піднялася рука на простих безневинних людей, що не вчинили жодного злочину, але мали нещастя належати до тієї чи тої соціальної верстви, яку вони оголошили ворожою і взяли її винищувати вперше?

1917 року євреї становили два відсотки населення Московської імперії. А у Раді народних комісарів 19 членів із 20 були євреями.

1. Голова Ради — В. Ленін — Бланк. Єврей по матері, калмик по батькові.

2. Комісар армії та флоту — Лев Троцький (Бронштейн). Єврей.

3. Комісар з питань національностей — Йосип Сталін (повне і справжнє прізвище — Йосип Давид Віссаріонович Джугашвілі — Коба). Грузинський єврей.

4. Комісар внутрішніх справ — Григорій Зинов'єв (Гершко Апфельбаум). Єврей.

5. Комісар закордонних справ — Юрій Черерін (Батько — поміщик-росіянин, мати — єврейка). Єврей.

6. Комісар преси та пропаганди — Володарський (Мойсей Гольдштейн). Єврей.

7. Комісар державних земель — Самуель Кауфман. Єврей.

8. Комісар юстиції — Штейнберг. Єврей.

9. Комісар громадських робіт — Шмідт. Єврей.

10. Комісар постачання — Етель Ліліана (Кніґнісен). Єврейка.

11. Комісар у справах біженців — Фінігштейн. Єврей.

12. Комісар економіки

— Шліхтер. Єврей.

13. Комісар, Голова Вищої Економічної Ради — Ларін (Лур'є). Єврей.

14. Комісар фінансів — Куркоський (Кукор). Єврей.

15. Комісар у справах виборів — Урицький (Радомисльський). Єврей.

16. Комісар освіти — А. Луначарський (Хаїмов). Єврей.

17. Комісар гігієни — Сімашко. Балтійський єврей.

18. Комісар землеробства — Проціан. Вірменин(?)

19. Комісар віросповідання — Шпіцберг. Єврей.

20. Комісар державного контролю — Ландер. Єврей.

Національний склад у комсариатах:

У Військовому комсариаті з 43 найвищих керівників було 33 євреї; у Комсариаті юстиції з 21 — 20 євреїв;

у Центральному виконкомі з 57 — 41 єврей. Таким чином, із 556 осіб, які обіймали вищі адміністративні посади в комсариатах, компартії та репресивних органах, понад 450, тобто більше 80 відсотків, були євреями.

Більшість із них змінювали своє прізвище на «общепонятне». Крім тих, що вже називалися, Нахамкес став Стекловим, Розенфельд — Каменевим, Шарцбаум — Свердловим, Фінкельштейн — Литвиновим.

У 30-ті роки національний склад Російської імперії був такий. В організаційному бюро ЦК ВКП(б) із п'яти осіб троє були чи були євреями: І.Сталін, М.Єжов, М.Шверник. І.Гамарник, М.Каганович (брат Лазаря).

Центральний Комітет ВКП(б) — із 59 осіб 43 євреї.

В уряді СРСР 10 народкомів і 12 заступників були євреї, зокрема:

1. Нарком закордонних справ — Максим Литвинов (Мейер Фінкельштейн).

2. Нарком внутрішніх справ (НКВС) — Янкель Ягода (Єгуда).

3. Нарком зовнішньої торгівлі — Аркадій Розенфельд.

4. Нарком внутрішньої торгівлі — Ізраїль Вейцер.

5. Нарком шляхів сполучення — Лазар Каганович.

6. Нарком радгоспів — Мойсей Калманович.

7. Нарком легкої промисловості — Ісидор Любімов (Козельський).

8. Нарком охорони здоров'я — Григорій Наумович Камінський.

9. Голова комісії державного контролю — Захар Мойсейович Бенельський.

10. Нарком рибної та парфумерної промисловості — Жемчужина (Карп, дружина Молотова).

Таким чином, із 500 членів вищої радянської адміністрації 83 відсотки становили євреї. Найбільше євреїв було в репресивних органах, на яких трималася більшовицька система і які безпосередньо займалися терором і винищенням місцевого населення. Першим заступником Єгуди Ягоди був Яків Агранов (Сорензон), заступником Генеральним прокурором та Верховним прокурором Червоної Армії — Розовський.

Начальник головного управління концентраційних таборів (ГУЛАГ) — Яків Берман; його заступник — Самуель Фірі.

Начальники управлінь НКВС на місцях: Московська область —

Реденс;

Ленінградська область — Заковський;

Західна область — Блат;

Північний край — Ритковский;

Азово-Чорноморський край — Фрітберг;

Саратовський край — Поляра;

Сталинградський край — Раппопорт;

Оренбургська область — Райський;

Горьковский край — Абрампольський;

Північно-Кавказький край — Файвилович;

Свердловська область — Шкляр;

Башкирська АРСР — Зелікман;

Західний Сибір — Гольд;

Східний Сибір — Троцький;

Далекосхідний край — Дерібас;

Середня Азія — Круковский;

Білорусь — Леплевський;

Казахська АРСР — Залкіс.

В Україні начальником НКВС був український виронок Баліцький, наглядав же за ним його перший заступник Кацельсон.

Увесь цей репресивний апарат спирався на «рядових» євреїв, які жили і працювали разом із «гоями».

«Місцевих жидів використовувало НКВС для стеження та доносів. Одного слова такого донощика вистачало, щоб відозваною місяцями тримати у в'язниці на допитах, а під час війни розстріляти».

Тому ті, які робили доноси, несуть велику відповідальність за цей страшний терор та масакри.

(Уривок з книжки Левка Лук'яненка «Злочинна суть КПРС — КПУ. Нюрнберг-2»).

✓ Ну й ну!

ХТО ПІДСТАВИВ ЮЩЕНКА?

Інформагенція «Українські новини», повідомила, що своїм указом Віктор Ющенко призначив радником такого собі В'ячеслава Кантора (за паспортом Моше Кантор). Редактори у своєму коментарі «Юдо-нацист Моше Кантор публічно виправдовує Голодомор» охарактеризували скандальним уже сам факт зустрічі Президента України Ющенка з цим, як кажуть самі євреї, типом з-під темної зірки.

Нагадаємо, що громадянин Ізраїлю і Росії Моше Кантор, віце-президент Євразійського єврейського конгресу та член керів-

ництва Європейського єврейського конгресу, є водночас злідом, якого розшукує Інтерпол. Півтора місяці тому цей проїдисвіт і відвертий бандит дав інтерв'ю, в якому оголосив, що Голодомор в Україні — це всього-на-всього «розплата українців за антисемітизм у різних формах». Що то за антисемітизм і які форми юдо-нацист Кантор мав на увазі, він так і не уточнив.

І от слідом за скандальною зустріччю віч-на-віч з Президентом — це скандальніше призначення Кантора радником Ющенка.

Наша газета вже писала про талановитого митця, унікальну особистість, власника незвичайного домашнього музею, великого патріота української культури Івана Макаровича Гончара, якому цього року виповнилося б 94 роки. Багато чого з життя цієї дивовижно обдарованої і мужньої людини ще не досліджено, зокрема його опікування козацьким рухом, що постав у нашій Україні на початку 90-х років минулого століття. Про це сьогодні наша розмова з першим Головним отаманом Українського козацтва (1991—1994 рр.) Євгеном ПЕТРЕНКОМ.

— Пане Євгене, розкажіть, будь ласка, як ви познайомилися з Іваном Макаровичем Гончарем?

— У січні 1990 року в Українському домі відбувся Всеукраїнський з'їзд краєзнавців. Я прийшов туди, щоб зустрітися з О.Апановичем, дослідником козацтва, і пошукати зв'язків з козацькими громадами, що саме створювалися. Справді, познайомився з Оленою Михайлівною, козаками «Щедрого братства» (його очолював Сергій Заремба) та Іваном Макаровичем. Він був принагороджений, уже лауреат Шевченківської премії. У гарній вишиванці, високий, сивочолый, стрункий — з ним було приємно спілкуватися. Запросив мене до себе додому, на вулицю Новонаводницьку.

Через кілька днів я відвідав музей. Іван Макарович розповів, як їздив по Україні і збирав твори народної культури, а також показав свою колекцію. Мене, звісно, вразила кількість зібраних народних скарибів, їхнє розмаїття, колосальний обсяг роботи. Він казав, що на відпустку домовлявся з приятелем-водієм — ї їздив селами, розмовляв зі старими людьми, шукав цікаві речі народного мистецтва. Хотів просто віддавати те, що цікавило Гончара, розуміючи, що він збирає, а в когось він купував. Ікони, скажімо, всі подаровані або віднайдені в підвалах зруйнованих церков: наша традиція забороняє продавати їх... І так усі роки після війни Гончар збирав зразки народного мистецтва.

Тих речей — море! Гончар їх упорядковував, описував. Тоді ж захоплено розповідав мені, що головна мрія його життя — не збирання експонатів (це лише форма), а відродження козацтва. Щоб, як настане слушний час, оголосити про відродження козацької держави. Розповідав, як робив перші кроки до цього: у 60-ті в його хаті на святі збиралася молодь, одягалися в національні костюми і йшли до Дніпра, де всі разом веселилися. Тяжко тоді було, бо КДБ стежило і за Гончарем, і за його гостями, карало за ці свята, називаючи їх «націоналістичними»...

Іван Макарович не раз казав мені: «Козацтво — це душа народу».

— А як розвивалися ваші стосунки з Іваном Макаровичем?

— 27 січня 1991 року в Івана Макаровича був ювілей — 80 років. У Будинку художника відбувся великий вечір. Ось там козацтво, вшановуючи майстра, вручало йому булаву й оголосило духовним батьком Українського козацтва, бо він доклавав багато зусиль, душі й енергії до його розвитку.

Цей титул в Українському козацтві надається лише раз. А сьогодні ним розкидаються, присвоюють і тим, хто його не заслужив. Гончар був єдиним сучасним духовним батьком козацтва. На жаль, козаки нині чомусь забули, що Іван Макарович стояв біля джерел їхньої органі-

зації. Дійшовши до Києва, стали табором біля підпілля, там і ночували. 16 липня всім вершників пройшли Хрещатиком — до стадіону «Динамо» і назад. Люди сприймали нас захоплено. На ранок наступного дня підійшли до мосту Патона — там біля підніжжя пагорба за-

радогоспі. Дійшовши до Києва, стали табором біля підпілля, там і ночували.

— Це ж ви розбурхали тоді всю Київщину! А хто фінансував похід?

— Народний Рух України. Чорновіл домовився з поліграфічним підприємством на Подолі. Ми уклали угоду, що рекламувати-мо його продукцію — і справді рекламували на

ради актори Львівського драматичного театру ім. М.Заньковецької на чолі з Федором Стригуним зіграли сцену між Петром І і Павлом Полуботком; співав кобзар Володимир Горбатюк. А осявчував дійство отець Володимир Черняк з Покровської церкви, що на Подолі.

КОЗАЦТВО — ЦЕ ДУША УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

зації.

Невдовзі відбулася друга визначна подія: 20 квітня утворилася обласна структура — Козацьке товариство Київщини (КТК). Перед цим було досить багато організаційних зустрічей в Інституті історії України НАН України. У них активну участь брали Іван Макарович, академік Петро Тронько, пані Олена Апанович, а ще історики Олексій Гуржій та Сергій Кот, інші науковці й козаки, а також депутати: Олександр Гудима, Лариса Скорик та інші. Збиралося осіб до 50.

Рада КТК відбувалася у приміщенні УТОПІК у Лаврі. Її осявчував майбутній патріарх України-Руси Володимир (Романюк). Пам'ятаю, він щойно повернувся із заслання, досить скромно жив у готелі «Україна» (на розі бульвару Шевченка й Пушкінської). Ми розшукали його і попросили — і як священника, і як шановану серед козацтва людину — здійснити цей обряд. На раді виступили Іван Макарович — як духовий батько козаків України і відомий науковець Олексій Братко-Кутинський, якого того самого дня обрали духовним батьком козаків Київщини. Рада обрала отаманом народного депутата Олександра Гудиму, наказним отаманом — Євгена Петренка, а також усю старшину та прийняла статут, КТК, який у серпні зареєструвала міськрада.

— Іван Макарович був найпершим нашим радником і помічником у всьому. Пам'ятаю 1991 рік, який був дуже бурхливим для нашого народу — і політично, і духовно. А що він приніс зокрема козацтву?

— У липні ми організували великий похід на конях і возах за маршрутом: Фастів — Київ — Бровари — Барішівка — Березань — Переяслав-Хмельницький — село Хоцьки — Канів — Миронівка — Біла Церква — Фастів. Коней взяли — за домовленістю — в одному

лишили коней з вартівими, а кілька чоловік пішли до господи Івана Макаровича, адже він жив неподалік. Духовний батько благословив нас на похід і обдарував яблуками й грушками зі свого саду.

— А як, пане Євгене, ставилися до вас, козаків, мешканці міст і сіл, через які ви проходили? Адже для багатьох це було дивне явище?

— Хоч би де ми були народ вітав нас хлібом-сіллю, жінки плакали від зворушення, що нарешті повертається козацтво, а ось партгорі, голови сілрад і колгоспів зустрічали нас агресивно: мовляв, чого їдьте, краще б ішли в поле працювати.

— А чи не траплялося екстремальних ситуацій?

— Було всього, хоча ми заздалегідь продумали маршрут, підключили на помч Народний Рух України — і «Провіситу». Скажімо, в Березані був особливо багатолюдний мітинг біля музею Т.Г. Шевченка — з нагоди нашого прибуття. У Переяславі-Хмельницькому встановили пам'ятний знак на честь полково-го міста — дуже гарний, у формі прапора. Там теж зійшлося багато людей. Було надвечір'я, вони якраз поверталися з роботи. У Каневі покляли квіти до могили Кобзаря. А в Миронівці після багатолюдного мітингу нас захопила страшна гроза. За всю дорогу їх було кілька, а ця і справді неймовірна. Насунули зусіб чорні хмарі, обступили овід. А нам ніхто не пропонує ночувати, бо ж нас багато... І ми рушили в дощ. Промокли до сідала, все теж, нема де ані сховатися, ані обсушитися, а вже вечір... Та несподівано нас виручив білоцерківський козак Юрко Волошин. Почувши про нас від людей, він примчав верхи галопом, забрав усіх додому. А там і коней погодували, і перевдяглися, і повечеряли, чим Бог послав, і висушили свій одяг. А вранці наступного дня вже були готові

фанерних щитах, прибитих до бортів возів. Люди бачили їх, цікавилися, розпитували.

— А скільки було учасників походу? І як він завершився?

— Було вісімнадцять вершників і три вози. Проте не всі були від початку до кінця. Дехто їхав лише до певного пункту, а тоді вертався до Києва, а до нас приставали інші... Загалом нараховувалося чоловік 50. Похід тривав майже місяць.

У вересні 1991 року знову збиралася чергова рада старшин козацтва Київщини. Запросили, звісно, й Івана Макаровича. Тоді саме приїхав якийсь українець з Франції до Києва, завітав і до нас. Врештеш, як він боготворив Івана Гончара, не відходив від нього ні на крок. Поведінка гостя засвідчувала, наскільки Гончара поважає діаспора. А 13 — 14 жовтня 1991 р. відбулася Друга велика рада Українського козацтва — вона затвердила остаточний варіант статуту, обрала гетьманом Вячеслава Чорновола, головним отаманом, заступником гетьмана — Євгена Петренка, а також генеральну старшину й раду старшин. 14 жовтня, тобто в день Покрови, відбулося козацьке коло на пустирищі, де зараз Михайлівський собор. Гетьманові В. Чорноволу було вручено булаву, виступив Іван Макарович, а тоді всі разом пішли через Поділ до Покровської церкви, де відбулося освячення гетьмана Українського козацтва й генеральної старшини.

— Таке бурхливе зростання й поширення козацького руху! А чим був цікавий у цьому сенсі 1993 рік? Потенціал зріс — і плани теж?

— Саме так. 22 червня у Переяславі-Хмельницькому збиралася Третя позачергова Велика рада Українського козацтва. Разом з місцевим населенням у ній взяло участь близько 2000 осіб. Біля церкви, де Богдан Хмельницький на раді проголошував угоду з Росією про спільну боротьбу проти поляків, наша рада скасувала присягу українських козаків на вірність Московії і прийняла присягу на вірність Україні. Задля справедливості слід сказати: не ми першими започаткували цей акт — ще Виговський та інші гетьмани скасовували присягу на вірність царям московським. Ми лише хотіли наголосити: в новітній час Українське козацтво ні від кого не залежить, в нього свій шлях.

Проводив раду Вячеслав Чорновіл, з ним — Іван Макарович Гончар — як духовний батько та головний отаман. Наприкінці

Цікавою була реакція на цю подію в Україні. В ніч перед радою в Переяславі-Хмельницькому пограбували музей Сікорського — вкрали шаблю Богдана Хмельницького. Це була провокація — щоб зірвати козацьку раду. Сікорський тоді з того лиха захворів. Дуже болячо на нашу раду зреагували всі російські ЗМІ.

У липні—серпні ми провели Дні козацької слави на острові Тягін. Найперша документальна згадка про козацтво, яка дійшла до нас, така: козаки захопили 1492 року турецький човен біля острова Тягін. У попередні роки теж проводилися дні козацької слави. Зокрема 1991-го — біля села Капуліки.

Гетьман Українського козацтва Чорновіл провів з нагоди 500-річчя відомої події в історії козацтва раду. Іван Макарович за віком і станом здоров'я не їздив з нами, але в Києві ніколи не відмовлявся пропри свою зайнятість від участі в усіх справах козаків. Не раз казав: «Євгене, пам'ятай: козацтво — душа українського народу».

— Люди кажуть, що це ви звели двох патріархів — Мстислава і Гончара. Чи так це?

— Четверта велика рада Українського козацтва, що відбулася 13—14 жовтня 1992 року, була дуже знаменною: у ній останній раз у своєму житті брали участь Іван Макарович Гончар і Патріарх Мстислав, який осявчував її. Після ради він прийняв старшину в себе в готелі «Жовтневий» (двоповерховий, колишній цегляний, біля готелю «Київ»). Прийняв дуже радо, бо сам був козаком і ад'ютантом Симона Петлюри (він його племінник, син рідної сестри Петлюри). Мстислав розповів, як під час кінної розвідки у громадянську війну його було поранено. Сказав, що пишається своєю належністю до козацтва і радий, що воно відроджується.

Тоді, на прийнятті, я запропонував Патріархові зустрітися з Гончарем — адже в історичний шанс, а в них обох уже такий вік... Господар музею та його гість досить довго говорили між собою. На ті зустрічі двох патріархів були присутні старшини українського козацтва та Ніна Матвієнко.

А через півроку — з різницею в тиждень — вони обидва відійшли: Патріарх Мстислав помер 10 червня 1993 року, а Іван Гончар — 18 червня. Відспівували Івана Гончара у Володимирському соборі. Аж до Байкового цвинтаря козаки несли труну свого духовного батька на руках.

Розмовляла Наталка ПОКЛАД

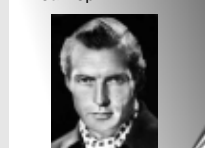
Сходінки часу

18 травня 1961 року встановлено Республіканську премію ім. Т.Г. Шевченка за видатні твори літератури, образотворчого мистецтва, музики, театрального мистецтва і кінематографії. Тепер — Державні премії України імені Т.Г. Шевченка в галузі літератури, журналістики і мистецтва.

19 травня 1861 року в Сумах відкрито першу в Україні недільну школу.

21 травня 1840 року народився Марко Кропивницький, театральний діяч, драматург, композитор, актор.

22 травня 1941 року народився Микола Володимирович Олялн, український кіноактор.

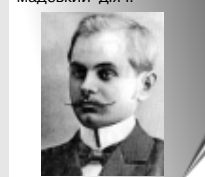

22 травня 1951 року народився Сергій Петрович Іванов, український кіноактор («Ермак», «І біс з нами!», «Польоти уві сні і наяву», «Таємниця святого Юра», «Дні Турбіних», «В білі ідути одні старики»).

23 травня 1921 року народився Григорій Наумович Чухрай, кінорежисер («Я навчу вас мрії», «Трасовина», «Балада про солдата», «Назар Стодоля»).

24 травня 1882 року народився Кирило Григорович Стеценко, композитор, хоровий диригент, музичний, громадський діяч.

Зустрічі

Ульріх Гаєвський:

«В АКАДЕМІЇ ВІДЧУВАЄТЬСЯ
УКРАЇНЬСЬКА РОДЗИНКА»

Днями Міжрегіональну Академію управління персоналом відвідала німецька делегація працівників державних соціальних служб. Гості завітали до Академії в рамках семінару з соціальної роботи, який відбувався протягом тижня у Києві. Семінар організували міські органи соціальної роботи, які займаються проблемами молоді, зокрема ВІЛ-інфекції, наркоманії, проституції.

Делегацію німецьких гостей очолював пан Ульріх Гаєвський, голова департаменту вищої школи «Хохшуле» в Берліні, яка готує фахівців для соціальних служб та опікується молоддю. Минулого літа на запрошення департаменту «Хохшуле» в німецькій столиці перебувала делегація регіональних підрозділів МАУП, а також Інституту політичного лідерства та лінгвістики ім. Нельсона Манделі Міжрегіональної Академії управління персоналом. А тепер колеги з Німеччини приїхали до України для обміну досвідом.

«У нас уже кілька років існує домовленість з Академією про співпрацю, наш інститут є частиною Берлінської адміністрації і підвищує кваліфікацію соціальних працівників і педагогів. Ми приїхали для

обміну досвідом із закладами цієї сфери, зокрема з організаціями Печерського району Києва. Ми запрошуємо своїх українських колег, вони організовують зустрічі тут. Академія є каталізатором цього об-

міну», — зазначив Ульріх Гаєвський.

У рамках візиту делегації відбулася зустріч зі студентами МАУП, які вивчають німецьку мову. Співкувалися виключно німецькою мовою, і пан Гаєвський не приховував свого захоплення знаннями студентів: «Вони розмовляють німецькою на дуже високому рівні. Це великий потенціал. Я знайомий з роботою Академії — тут готують майбутніх лідерів. Вони досить активні, знають про соціальні і політичні питання. Якби мені потрібно було

знову здобувати освіту, я неодмінно навчався саме у цьому навчальному закладі. Тут чудові умови для навчання, кваліфікований викладацький склад. В Академії відчувається українська родзинка. Думаю,

Україна може пишатися таким закладом освіти».

Студенти також залишилися задоволеними від зустрічі і висловили сподівання, що таку традицію буде продовжено: «Під час таких зустрічей ми можемо більше дізнатися про Німеччину, про те, що люди за кордоном думають про Україну. Під час розмови ми розпитали німецьких гостей про систему освіти в Німеччині, про вирішення соціальних питань, наприклад, про ціни на квартири. Нам як філологам було цікаво послідувати

за ними, а також послушати давні та сучасні козацькі пісні бояна Живосила Лютого. «Характерне козацтво активно підтримує громадсько-політичну позицію МАУП, — зауважив у своєму виступі Верховний отаман «Характерного козацтва» Володимир Кувриковський. — Нині не так багато тих, хто провадить в нашій державі принципів української політики. Майбутнє за молоддю, і в МАУП добре це розуміють. Тому так багато часу приділяють саме патріотичному вихованню».

До речі, цього року «Характерне козацтво» знову проводить табори. Для усіх бажаючих нагадаємо термін їх проведення: 12—22 липня — «Козацьке лицарство», Черкаська область, «Велика Скитія», Дніпропетровська область. 6—12 серпня — «Медобори», Хмельницька область. 17—23 серпня — морський табір «Козацький шторм», Українка — Трахтемірів, річки Стугна—Рось.

Керівник проекту Елла Якимів, вітаючи гостей на конференції, зазначила: «Я надзвичайно задоволена студентами, які приїхали на конференцію. Приємно, що нинішня молодість цікавиться цими непростими темами. Завдяки таким заходам молоді люди проймаються патріотичним духом, стають справжніми українцями».

Студенти мали змогу не лише послухати своїх однолітків, а й подивитися відеозаписи про табори українських козаків, очили показові виступи з давньоруського бой-

німецькою мовою», — зауважила Марина Ковтун (спеціальність «Політологія»).

«Німецькі гості висловлювали занепокоєння поширенням наркоманії та алкоголізму. А ще вони цікавилися наслідками Помаранчевої революції та політичною ситуацією в Україні. Дуже болять американо-українські відносини, наразі визнаючи, що нішня Німеччина не є абсолютною вільною державою. Водночас вони не заперечували, що світ справді дуже глобалізований і потрібні тісні контакти між країнами», — ділилася своїми враженнями майбутній політолог Оксана Фарбота.

«Сьогоднішня зустріч мені дуже сподобалася. Було цікаво послідувати німецькою: гості розповіли нам про Берлін, ми розказували про політичні зміни в Україні. Я був у Берліні — це красиве, дуже чисте місто, надзвичайно привітні мешканці, у мене залишилися найкращі враження від поїздки. Цілком імовірно, після цієї зустрічі також з'являться нові можливості для обміну студентами», — зазначив Герман Величко (спеціальність «Переклад»).

Такі акції, безперечно, сприяють взаєморозумінню між людьми з різних країн, а особливо відкривають нові можливості для талановитої перспективної молоді.

Конференція

ІМ'Я НА СТОРІНКАХ ДОБИ

В'ячеслав Липинський — один з найоригінальніших мислителів ХХ століття. Він відобразив у своїй творчості глибокі й досі актуальні узагальнення процесу українських змагань за свою державність. Вчений розробив концепцію української державності, обґрунтував такі основоположні політичні категорії, як державна самостійність, політична нація, національна ідея, територіальний патріотизм. Основною умовою здійснення української державності він вважав єдність релігійну, регіональну, політичну, національну, організаційну. Втілення в життя ідеї державного творення України вчений пов'язував з утвердженням консерватизму. Консерватизм, як стверджував В.Липинський, — це утвердження всередині українського громадянства організованого сил авторитету, дисципліни, правопорядку, політичної культури, здатних стати в майбутньому носіями української державної влади. Коли читаєш його праці, чирно подивовуєшся політичній далекоглядності. Нині настав час повернути нашому широкому загалу його ідейно-політичну спадщину. Значний внесок у цю справу робить Волинський інститут ім. В.Липинського МАУП, який організував III міжнародну науково-практичну конференцію, присвячену вивченню і популяризації спадщини видатного вченого.

III Міжнародна науково-практична конференція «Актуальні проблеми розвитку суспільства: історична спадщина, реалії та виклики ХХІ століття» зібрала у конференц-залі готелю «Україна» в Луцьку багато зацікавлених людей з усіх навчальних закладів Волині, з управління освіти і науки, управління культури Волинської облдержадміністрації, відділу з питань охорони культурної спадщини, Волинського краєзнавчого музею та Інституту аналізу держави і регіональної політики, науковців з Києва, Львова, Красноармійська, Світловодська, Кременчука, Чернівців, Польщі та Тайланду.

Наукову конференцію очолював секретар Волинського інституту ім. В.Липинського МАУП, кандидат історичних наук М.П.Костюк. Вступне слово про В'ячеслава Казимировича Липинського, якого сучасники називали «Кантом української політичної думки», «Великим Українцем», зробила доктор філософії в галузі освіти, директор Волинського інституту ім. В.Липинського МАУП Оксана Самоїленко. На пленарному засіданні з особливою увагою було прийнято доповідь професора, його ідейно-політичну спадщину. Значний внесок у цю справу робить Волинський інститут ім. В.Липинського МАУП, який організував III міжнародну науково-практичну конференцію, присвячену вивченню і популяризації спадщини видатного вченого.

III Міжнародна науково-практична конференція

«Актуальні проблеми розвитку суспільства: історична спадщина, реалії та виклики ХХІ століття» зібрала у конференц-залі готелю «Україна» в Луцьку багато зацікавлених людей з усіх навчальних закладів Волині, з управління освіти і науки, управління культури Волинської облдержадміністрації, відділу з питань охорони культурної спадщини, Волинського краєзнавчого музею та Інституту аналізу держави і регіональної політики, науковців з Києва, Львова, Красноармійська, Світловодська, Кременчука, Чернівців, Польщі та Тайланду.

Наукову конференцію очолював секретар Волинського інституту ім. В.Липинського МАУП, кандидат історичних наук М.П.Костюк. Вступне слово про В'ячеслава Казимировича Липинського, якого сучасники називали «Кантом української політичної думки», «Великим Українцем», зробила доктор філософії в галузі освіти, директор Волинського інституту ім. В.Липинського МАУП Оксана Самоїленко. На пленарному засіданні з особливою увагою було прийнято доповідь професора, його ідейно-політичну спадщину. Значний внесок у цю справу робить Волинський інститут ім. В.Липинського МАУП, який організував III міжнародну науково-практичну конференцію, присвячену вивченню і популяризації спадщини видатного вченого.

III Міжнародна науково-практична конференція

ЗВЕРНЕННЯ

учасників III Міжнародної науково-практичної конференції
«Актуальні проблеми розвитку суспільства: історична спадщина, реалії та виклики ХХІ століття»
(у рамках Восьмих читань пам'яті В'ячеслава Липинського)
до Президента України Віктора Ющенка

Шановний пане Президенте!
Ми, учасники III Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні проблеми розвитку суспільства: історична спадщина, реалії та виклики ХХІ століття», яка відбувалася в рамках Восьмих читань пам'яті В'ячеслава Липинського і яку було організовано Волинським інститутом ім. В.Липинського МАУП, звертаємося до Вас не тільки як до найвищої посадової особи України, а й як до українця-патріота, глибокого поціновувача українських національних традицій, звичаїв, української історії та її геніальних особистостей.

2007 року виповниться 125 років з дня народження видатного українського політика, державного діяча, вченого і мислителя, основоположника української державницької школи у вітчизняній історичній науці В'ячеслава Казимировича Липинського. Це йому належать слова: «Ніхто нам не збудує держави, коли ми самі її не збудуємо, і ніхто з нас не зробить нації, якщо ми самі нацією не схочемо бути». Славне ім'я цього «Канта української політичної думки», як називали його сучасники, після довгих років забуття повертається на Батьківщину.

Тривалий час несправедливо заборонена і замовчувана його наукова спадщина викликає незадоволення більшості українців, а особливо серед науковців. Ми, учасники конференції, вважаємо за необхідне звернутися до вас з проханням відкрити архіви В'ячеслава Липинського і зробити його наукову спадщину доступною для вивчення українцями.

На жаль, центральні й місцеві органи влади байдуже ставляться до увічнення пам'яті В'ячеслава Липинського.

Мі глибоко стурбовані невідповідними темпами реставраційних робіт садиби Липинських у селі Затурці Локачинського району Волинської області, де заплановано створити меморіальний музей і науково-дослідницький центр з вивчення творчої спадщини В'ячеслава Липинського.

Сподіваємося, Ви з розумінням поставитесь до нашого звернення і накажете відповідним державним структурам здійснити низку заходів для достойного відзначення ювілею В'ячеслава Липинського — людини, яка своє життя віддала справі служіння українській державності і заслуговує на повагу й пошану.

За дорученням учасників конференції Голова оргкомітету, директор Волинського інституту ім. В.Липинського МАУП О.П.САМОЙЛЕНКО

Світлана ЖУКОВА, заступник директора Волинського інституту ім. В.Липинського МАУП

Конференція

ГЕТЬМАНСЬКА УКРАЇНА
ОЧИМА МОЛОДІ

Нині дуже модно говорити про державний устрій і демократію, яка має бути його основою. Наразі мало хто усвідомлює, що українці мали свої архетипові протаманні зразки керування державою. Те, що можна назвати козацькою демократією, відомою в історії як Гетьманщина. Усвідомлення того, що державотворення по-

чинається з концептуальної моделі та прагнення залучити молоді до наукової діяльності, і стало поштовхом до проведення Управлінням виховної роботи МАУП та «Характерним козацтвом» конкурсу наукових дослідницьких проєктів «Гетьманська Україна». До журі надійшло близько 40 робіт, з яких було відібрано чотири най-

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати газету
«Персонал Плюс» і вииграй:
телевізор, DVD програвач, аудіомагнітофон

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 06896

Крок перший

З квітня до червня 2005 р. передплати газету «Персонал Плюс» до кінця 2005 року, але не менш як на 6 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому відділенні зв'язку «Укрпошта» або в передплатному агентстві.

Крок другий

До 15 червня 2005 року надішли копію передплатної квитанції. Наша адреса: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2 (для відділу реалізації).

Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково вказати контактний номер телефону та зробити позначку «Акція».

Крок третій

Для отримання призу переможець повинен пред'явити оригінал сплатеної передплатної квитанції на газету «Персонал Плюс», паспорт та ідентифікаційний код.

Додаткова інформація:

В акції беруть участь громадяни України не молодші 18 років, за винятком передплатників, які передплатили до початку проведення акції (термін проведення акції квітень — червень 2005 р.).

Розіграш відбудеться 2 вересня 2005 р. в МАУП.

Результати розіграшу будуть опубліковані в газеті «Персонал Плюс» № 36 від 7 вересня 2005 р.

Олімпіада

НАЙКРАЩІ ЗНАВЦІ ПСИХОЛОГІЇ

21 квітня завершився II етап Всеукраїнської студентської олімпіади 2004/2005 навчального року з «Психології». У конкурсі взяли участь 194 студенти з 82 вищих навчальних закладів України. Усі учасники змагалися в групах за такими спеціальностями: педагогічні, гуманітарні та медичні, природничо-технічні, економічні, психологічні. Студенти продемонстрували високий рівень знань та волю до перемоги. Дипломи переможцям вручали ректор МАУП Микола Головатий, директор Інституту соціальних наук Віталій Гайченко та завідувач кафедри психології Наум Коломиский.

У номінації «Психологічні спеціальності» перше місце здобула Світлана Корусь (Тернопільський національний педагогічний університет ім. В. Гнатюка), друге місце посіла Оксана Кузьміна (Горлівський державний педагогічний інститут іноземних мов), на третьому місці — Мирослав Карський (Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет ім. Г.Сковороди).

Серед знавців природничо-технічних та економічних спеціальностей на першу сходинку піднялися Юлія Кляченко (Житомирський державний університет ім. І.Франка), друге місце посів Ігор Ткаченко (Ніжинський державний університет ім. М.Гоголя), на третій сходинці — Ольга Бондаренко (Одеський державний економічний університет).

Серед студентів гуманітарних і медичних спеціальностей найкращим знавцем психології визнали Аліну Островську (Житомирський державний університет ім. І.Франка), на другій сходинці — Ма-

рина Радомська (Житомирський державний університет ім. І.Франка), третє місце у Віталія Ткача (Міжрегіональна Академія управління персоналом).

У номінації «Педагогічні спеціальності» перемогли студенти Тернопільського національного педагогічного університету ім. В.Гнатюка: перше місце виборов Данило Гулько, на другому місці — Оксана Огородько, а на третьому — Наталія Бурмас.

Вітаємо переможців та бажаємо успіхів усім учасникам олімпіади!

Спортивна арена

БУДЬ ЛІДЕРОМ!

«Життя — це рух. Спортивний рух — це здоровий спосіб життя». Саме з такою метою в Голосіївському районі Києва було проведено змагання з футболу серед навчальних закладів I-II рівня акредитації.

Учась команди Економіко-правового технікуму при МАУП у таких поєдинках уже традиційна (торік хлопці зайняли I місце у районних змаганнях). В Академії, до речі, їх теж «знають в обличчя» — як здобувачів першості МАУП з міні-футболу.

До гри готувалися завзято. Під керівництвом викладачів Андрія Ноги і Юрія Піскуна тренувалися у будь-яку погоду. Результат не забарився: перший вихід на поле приніс впевнену перемогу над командою ВПУ-16 (з рахунком 5:0). У другому матчі хлопці легко обійшли команду ВПУ-21 — рахунок 4:0. Початок було покладено, але розслабитися ніхто не збирався, бо перед останнім матчем. Наступного дня — фінальний матч. Команда Автотехнічного технікуму також закінчилася на користь нашого ЕПТ — виграли з рахунком 3:0, і саме завдяки цій перемозі вони вийшли на перше місце перед останнім матчем.

Третя гра з Кооперативним технікумом також закінчилася на користь нашого ЕПТ — виграли з рахунком 3:0, і саме завдяки цій перемозі вони вийшли на перше місце перед останнім матчем. Наступного дня — фінальний матч. Команда Автотехнічного технікуму відставала на два очки, а отже, в разі перемоги виходила на перше місце. Тому мудрі поради тренера, установка на запеклу боротьбу та

здорово спортивна злість допомогли нашій команді зіграти внічию (хоча могли й виграти).

І ось фінальний свисток арбітра! Море радощів, оплески глядачів та народження переможців!

Варто згадати про гравців. Приємно вразили два «новачки»: Ігор Арсланов (I курс) та Руслан Цвілій-Вишневецький (II курс), які органічно влилися в колектив команди. Воратар Віталій Кучер (II курс) став кращим голкіпером турніру, не пропустивши жодного м'яча у свої ворота. Сергій Шиденко (III курс) та Сергій Павленко (III курс) бездоганно зіграли в обороні. Брати Віталій та Вадим Кужелюки (III курс) продемонстрували на полі впертість та наполегливість. Артем Суходоляк (III курс) і Ілля Павленко (III курс) — спортивний азарт та впевненість. Особливо варто відзначити Олексія

Миронця — капітан команди став кращим бомбардиром, забивши в чотирьох матчах сім голів!

Першим, хто завжди розділяє радість студентських спортивних перемог, є їхній улюблений викладач — Юрій Пісун, справжній педагог, спортсмен і організатор. Саме його щоденна творча праця, професійні поради і настанови допомогли студентам здобути не одну спортивну перемогу (на фото разом з футболістами мали б це бути баскетболісти, тенісисти, шахісти та інші юні чемпіони)... На стадіоні спортсменів і вболівальників з МАУП дружно скандували: «Ми — кращі!» Ну що ж, це уже стало гарною традицією.

Світлана
ПРОКОПЕНКО,
заступник директора з
виховної роботи ЕПТ
при МАУП

Обмін студентами

ПОДОРОЖ ДО ЕКЗОТИЧНОЇ КРАЇНИ

Недавно у МАУП за ініціативи Посольства Південно-Африканської республіки в Україні було започатковано програму обміну студентами. Недавно до Преторії відправився студентка другого курсу Інституту політичного лідерства та лінгвістики ім. Нельсона Манделі, переможниця відбіркового туру студентського обміну Ольга Трембач.

Завданням конкурсу надало Посольство ПАР в Україні. В умовах запеклої конкуренції студентам потрібно було засвоєти не лише високий рівень оволодіння англійською мовою, а й знання культури, історії, традицій Південної Африки. Зокрема, студенти, які вирішили поїхати до однієї з найекзотичніших країн світу, мусили володіти інформацією про історичні столиці, офіційні

мови, кількість провінцій,

основні галузі промисловості ПАР. Другий тур конкурсу відбувався в дещо неофіційній обстановці, а саме в студентському центрі «Мінос», де Надзвичайний і Повноважний Посол Південно-Африканської Республіки в Україні Ашраф Сентоса разом з кількома помічниками спілкувалися з фіналістами першого туру. У бесіді, яка тривала близько півтори години, організатори конкурсу мали змогу перевірити рівень усного оволодіння англійською мовою фіналістів.

Програма триватиме сім днів. Переможниця конкурсу Ольга Трембач, яка представлятиме Міжрегіональну Академію управління персоналом, зустрічатиметься з керівництвом вищих навчальних закладів ПАР, спілкуватиметься зі студентами. Та-

кож заплановано візит до

Посольства України у ПАР. Наприкінці квітня студентка МАУП брала участь у заходах, присвячених Дню незалежності Південно-Африканської Республіки. Звісно, окрім всього, дітянка матиме змогу зануритися у екзотичну цієї дивовижної країни — приміром, погодувати з рук маленьких левенят у парку ім. Нельсона Манделі та крокодилів у річці Лімпопо.

Директор Інституту політичного лідерства та лінгвістики Світлана Касьянова зазначила, що програму фінансує Посольство Південно-Африканської Республіки в Україні. А ще невдовзі південноафриканські студенти приїдуть до МАУП на ознайомчу зустріч.

Олександр
СУПРУНЕЦЬ

Круглий стіл

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ ТА ХУДОЖНІЙ ПЕРЕКЛАД

Недавно в Інституті політичного лідерства та лінгвістики імені Нельсона Манделі відбувся круглий стіл «Літературна творчість та проблеми художнього перекладу». Круглий стіл провели кандидати філологічних наук, доцент кафедри слов'янських мов Ірина Саєвич та кандидат філологічних наук, завідувач кафедри слов'янських мов Оксана

Боярчук. Викладачі та студенти інституту збиралися для обговорення теоретичних та практичних проблем перекладу.

Гостями круглого столу стали письменниця, перекладач, науковий співробітник Українського центру культурних досліджень, лауреат премії ім. М.Зерова (за переклад антології французького сонета), член Національної спілки

письменників України та Асоціації українських письменників Євгенія Кононенко та член Спілки письменників України, лауреат премії ім. Миколи Лукаша, перекладач Олександра Логвиненко. Відомі майстри перекладу відповіли на численні запитання студентів і поділилися досвідом з майбутніми перекладачами. Жваву дискусію викликали питання власної

творчості перекладачів, на яку іноді надихає перекладацька діяльність, питання унікальності поетичного перекладу та живання перекладача в авторській стилі.

Студенти інституту висловили з доповідями з питань художнього перекладу, проблем адекватності літературного перекладу, омонімії як проблеми перекладу.

Спростування.

У минулому числі газети було допущено неточність. На стор. 15 у матеріалі «Правова культура та її роль у розбудові незалежної України» замість Андрія Головаченко потрібно читати Валентин Головаченко, а замість Володимир Потьомкін — Андрій Потьомкін.

**МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)**
Акредитована за вищим IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України.

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОВИЗНАВСТВО
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОВЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА, НІМЕЦЬКА МОВИ)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА, ДИСТАНЦІЙНА (в т.ч. за допомогою Internet-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ
• без застави • термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Приймаються без іспитів випускники Підготовчого відділення МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039 Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 264-10-51, 494-47-47
iapm@iapm.edu.ua, www.iapm.edu.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія "В"

У програмі навчання:
Будова та експлуатація автомобіля
Правила дорожнього руху
Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
Водіння автомобіля

Термін навчання:
2,5 – 3 місяці.

Форми навчання:
Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи:
03039 м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20.
(приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 250-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ "ТАС-Коммербанк", м. Київ,
МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош" Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:
— одно-двокімнатні (2-3-х місні) номери зі зручностями;
— бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
— колиба (на 30 місць);
— сауна (на дровах);
— басейн;
— більярдний зал з камином;
— катання на підвісній канатній дорозі;
— парковка для автомобілів.

Вартість:
— проживання від 80 грн. за добу;
— харчування (триразове) від 43 грн.
Ціни діють на вартість сніданку.

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м
В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА:
Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

Ф.СП-1

Державний комітет зв'язку та інформації України

АБОНЕМЕНТ На газету **06896**
(написати видання)

(найменування видання) **Персонал Плюс** Кількість копій: **1**

на 2005 рік по місяцям

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

Купи: _____
(поштовий індекс)

Кону: _____

ДОСТАВНА КАРТКА-ДОРУЧЕННЯ

На газету **06896**

Персонал Плюс
(найменування видання)

Вартість: _____ передплата _____ грн. _____ коп. Кількість копій: _____

на 2005 рік по місяцям

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

Поштовий індекс: _____ місто: _____ село: _____

Код району: _____ область: _____ район: _____

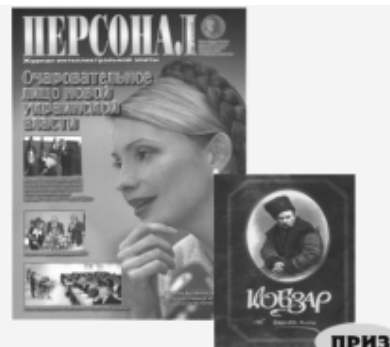
буд. _____ жор. _____ кв. _____ вулиця: _____

прізвище, ініціали

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати журнал
„ПЕРСОНАЛ”
та отримай
гарантований ПРИЗ!

Умови акції:

Крок перший

Від квітня до червня 2005 року передплати журнал «Персонал» до кінця 2005 року, але не менш як на 6 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому передплатному агентстві або у відділеннях зв'язку «Укрпошта».

Крок другий

До 15 червня 2005 року надішли копію передплатної квитанції до редакції.

Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2 (відділ реалізації). Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазначити контактний номер телефону та зробити позначку «Приз».

Крок третій

Призи буде надіслано поштою до 15 вересня 2005 року. Приз також можна отримати в редакції до 1 вересня 2005 року. При собі мати оригінал сплаченої передплатної квитанції на журнал «Персонал».

Адреса редакції: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, корпус 18, кімн. 19 (відділ реалізації).

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 09881

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044) 490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua

Реєстраційне свідоцтво KB № 6562 від 1.10.2002
Підписано до друку 17.05.2005
Зам.
Наклад — 74 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персонал Плюс»
Юлія КОСИНСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися з позицією редакції